

Mãn bàn giai đầu

Contents

Mãn bàn giai đầu	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	11
5. Chương 05	13
6. Chương 06	16
7. Chương 07	19
8. Chương 08	22
9. Chương 09	25
10. Chương 10	28
11. Kết Thúc	31

Mãn bàn giai đầu

Giới thiệu

Mãn bàn giai đầu (Ngoại truyện Gấm rách) Tên tạm dịch: Thua cả ván cờ Mãn bàn giai đầu: Ý ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/man-ban-giai-thau>

1. Chương 01

Chương 1

“Ring reng reng...Ring reng reng...”

Chỉ San lật người, tiếng động kia vẫn như cũ không buông tha, “Ring reng reng...Ring reng reng...” Một tiếng lại một tiếng, thúc hồn đoạt phách, cô cuối cùng cũng phải mở mắt, mí mắt như nặng ngàn cân, đầu

đau như muốn nứt ra, có vẻ mới từ trong địa ngục tỉnh lại, lời nói ra miệng cũng tựa hơi thở mong manh: “Xin chào, tôi là Phương Chỉ San.”

Giọng nói của thư ký: “Cô Phương, mau quay về văn phòng, chủ tịch từ New York bay trở về Đài Bắc, một tiếng đồng hồ sau mở cuộc họp hội nghị, tất cả các giám đốc điều hành cao cấp đã lục tục đến rồi.”

Cô trong khoảng thời gian này đều ở nước Mỹ làm việc và nghỉ ngơi, bởi vì cô mỗi ngày đều phải dán mắt vào thị trường chứng khoán New York, mới vừa nằm xuống chưa đến hai giờ, đã bị tiếng chuông đánh thức linh hồn. Trong nháy mắt, cô thầm nghĩ muốn đập điện thoại hét lên: Mặc kệ ngài chủ tịch! Mặc kệ công ty của ngài! Tôi muốn đi ngủ!

Thế nhưng không thể, cô không đủ sức. Giám đốc bảo cô chết canh ba (11h-1h sáng), cô nào dám sống đến canh năm (3h- 5h sáng). Huống hồ chủ tịch là sếp của giám đốc, lúc này tâm huyết dâng trào đột nhiên đi tuần tra, trước có người hô, sau có người ủng hộ, chỉ sợ người ta kính đón không kịp, cô nhút nhát thế này, vẫn nên biết điều là tốt nhất. Đấu tranh hấp hối mãi mới bật dậy, bước đi lảo đảo vọt vào phòng tắm mở vòi hoa sen, nước nóng xối trên da thịt bỏng rát, cô lập tức giặt mình một cái, cảm thấy mình giống như một cương thi, cuối cùng bị nước hâm nóng đến sống lại.

Dù sao tuổi còn trẻ, lúc ngồi trước bàn trang điểm, làn da nhợt nhạt đã nổi lên một lớp hồng nhàn nhạt, giống như một viên ngọc trai nhẵn nhụi, tự nhiên lộ ra vẻ sáng bóng lộng lẫy, hoàn toàn không nhìn ra vẻ lười nhác và mệt mỏi vì thiếu ngủ. Cô nhìn khuôn mặt đối diện trong gương, nhớ tới đồng nghiệp trêu chọc: “Chỉ San, cô hoàn toàn vào sai nghề rồi.”

Đúng vậy, vào sai nghề. Bề ngoài xinh đẹp là điều tối kị trong ngành này, đã hơn một lần có người hồ nghi: “Cô là thư kí Phương?”

Lần đầu tiên gặp mặt mọi người, không ai tin cô chính là Phương Chỉ San mà trong miệng những đồng nghiệp cùng ngành khen ngợi. Vĩnh Thái của Hoa Đồng lần đầu tiên trông thấy cô, suýt nữa không ý tứ giũ áo bỏ đi: “Công ty các cô tuy có danh tiếng, nhưng cũng không thể coi thường khách hàng, tùy ý cử một người đến cho có lệ. Tiền vốn tôi gửi ở đây có gần bốn trăm triệu, thứ lỗi cho tôi không thể giao ột cái bình hoa sắc sỡ vô dụng.”

Tuy cô tức muốn học máu, nhưng vẫn hờ hững cười khanh khách đáp: “Hoa Đồng có thực lực mạnh và nhiều mối hàng thế, công ty con đương nhiên vô cùng coi trọng, nhưng trước mắt tôi chỉ quan tâm tới khách hàng, có tên trên sổ tiết kiệm vượt quá một tỷ tân đài tệ, cho nên xin Hoa Đồng yên tâm, chúng tôi từ trước đến nay luôn đối xử công bằng, với mỗi khách hàng đều dốc hết toàn lực.”

Rất bình tĩnh đem lực lượng vạn quân ngăn cản lại, Hoa Đồng vẫn còn bán tín bán nghi, cho tới khi kế toán đến, thanh toán lợi nhuận từ vốn đầu tư cao hơn gấp đôi so với kỳ hạn, Hoa Đồng mới nhìn cô Phương với cặp mắt khác xưa.

Cô thỉnh thoảng nghĩ rằng, ngộ ngộ trong trường hợp không đạt được đúng theo dự tính, thì đám khách hàng này có đem mình ra rút gân lột da không, để trút ra mối hận trong lòng?

Thế giới này có biết bao tàn khốc, kẻ mạnh hiếp yếu, gió cao sóng hiểm, chỉ cần có chút sai lầm, sẽ không có nơi chôn thân, mỗi ngày đều mạo hiểm trong mưa bom bão đạn mới có thể một ngày ba bữa. Thế nhưng không phải cô được tuyển chọn, con đường này là do tự cô chọn, cô không ngần ngại đi đến nơi tốt nhất.

Chăm chú cầm bút trang điểm lại khuôn mặt lần cuối cùng, người trong gương hết sức rục rờ. Cô thở dài, dấu con đường phía trước là sơn tận thủy dữ, cô cũng phải tự tin vượt qua tất cả trở ngại, mở một đường sống. Không, không cần quá lo lắng, thật ra cũng chẳng có gì ghê gớm, chỉ là ở tại nước Mỹ xa xôi này chủ tịch đột nhiên tâm huyết dâng trào, đi đến các chi nhánh ở công ty mà thôi.

Cô nhìn mình trong gương nở nụ cười xinh đẹp, đôi mắt sáng trong, vẻ mặt rạng rỡ, đi gặp tổng thống Mỹ cũng không thất lễ, huống hồ chỉ là trông thấy chủ tịch. Chỉ cần làm nhiều, nói ít, ngồi cho có lệ qua mấy giờ đồng hồ là được. Chủ tịch vừa đi, cô có thể về nhà ngủ đầu đánh một giấc, buổi tối thức dậy, lại như cũ thay khách hàng dán mắt vào ghi nhớ thị trường chứng khoán New York, chỉ số Dow Jones, chỉ số giá chuẩn trên doanh thu và biết được độ tăng tăng giảm giảm của cổ phiếu, sau đó an an ổn ổn tiếp tục bổn phận của mình.

Từ căn hộ của cô lái xe đến chỉ mất nửa giờ đồng hồ, thì đã tới lầu dưới của công ty. Trước đây thuê nhà trọ, cũng ở khá gần công ty, tiền thuê hơi đắt chút xíu, không thể không quan tâm, cũng may là tiền lương mỗi năm của cô và tiền hoa hồng tăng lên theo từng năm, nên mới mua được căn hộ này, hơn hai năm sau chứng kiến giá trị đã tăng gần gấp đôi, đúng là đầu tư có lời, quả không uổng tổ chức chuyên nghiệp của cô.

Đứng lặng trên quảng trường hình tam giác nhìn ba tòa cao ốc cao chọc trời, giống như ba thanh trường kiếm, cắt đứt bầu trời mờ tối ở thành thị. Từng khối lớn khối lớn mây xám lướt qua đỉnh tòa nhà, xé rách đám mây như những sợi tơ bay dạo chơi trên bầu trời, không tiếng động chậm rãi phân tán. Kiến trúc của ba tòa cao ốc này lại giống như cột buồm to lớn, sóng xô ào ạt vỗ đập phồng đón gió trong biển.

Chữ “Phẩm” vừng vàng trước tòa cao ốc đứng đầu, so với hai tòa cao ốc kia còn cao hơn khoảng 20m, là tòa kiến trúc cao nhất trong vòng vài dặm quanh đây, càng lộ vẻ nổi bật. Công ty thành lập cùng lắm mới được bốn năm, tác đất tác vàng ở tòa cao ốc này đã chiếm một phần tài chính nho nhỏ, chả trách những người trong nghề đều lăm lét (vừa sợ vừa tức) vị nhân tài vừa mới xuất hiện này.

Nội thất trong văn phòng tốn rất nhiều suy nghĩ, thiết kế là Phillip “Tất cả sàn đá cẩm thạch tự nhiên đều được vận chuyển bằng đường hàng không từ Italy, ngay cả đèn tường thủy tinh trong hàng lang đều cũng sản xuất từ Uruguay. Nghe nói trụ sở chính của công ty ở New York còn xa xỉ hơn kia, đây là tác phong trước giờ của chủ tịch, ngài đã từng nói rằng: Chúng ta làm đầu tư quản lý, nếu bản thân không có tiền, làm sao yên tâm bảo người khác cầm tiền giao ra?”

Thật sự không dám khen tặng. Nhưng mà, thân nhiên xa xỉ thế này, dù sao so với lấy đô-la dán đầy tường còn tốt hơn nhiều lắm.

Bước vào công ty hơn ba năm, còn chưa gặp qua chủ tịch, không biết sẽ là nhân vật thế nào. Có lẽ sẽ giống như ông chủ nhà hàng Chinatown thô tục không chịu được, hoặc là giống như rất nhiều vị chủ tịch khác trên nước Mỹ này, tùy ý ăn mặc nhiều lớp áo sơ-mi, một chiếc quần jean giống như nhân viên cấp dưới — Nhưng mà chắc cũng không đến nỗi đâu, nghe nói tổng giám đốc âm điệu thấp, quanh năm suốt tháng ở trên tạp chí tài chính kinh tế, hiếm thấy lộ diện một lần, nhưng khí thế bất phàm, ra tay nhanh gọn, mỗi một trận chiến trên thương trường đều tự lực tự chiến. Hiếm khi bản thân khoe khoang này nọ, năm ngoái còn chủ trì việc thu mua “J&A” thành công, rất nhiều tạp chí tài chính kinh tế ở Mỹ và đài phát thanh tranh nhau sắp xếp thời gian muốn phỏng vấn ông, nhưng ông lại lặng lẽ đi nghỉ ở Nam Thái Bình Dương, hoàn toàn thờ ơ với hư danh lớn này. Công lao vĩ đại của ông ta cô nghe được nhiều lắm, cho nên khó tránh khỏi có chút ngưỡng mộ.

Thư kí đứng ngoài phòng hội nghị chờ cô, giúp cô mở hai bên cửa, nhẹ giọng nhắc nhở cô: “Triệu tiên sinh vừa mới đến.”

Hai bên cửa đẩy ra, trên trần nhà phòng hội nghị những ngọn đèn sáng rực rỡ giống như bầu trời đầy sao, phản chiếu bóng người trên mặt sàn đá cẩm thạch, đập vào mắt cô như có gió, lung lay vỡ thành từng ngôi sao nhỏ, lung linh liếm diêm. Cô đột nhiên cảm thấy hoa mắt, bởi vì ngay giữa ánh sáng rực rỡ kia, nhìn thấy ở trước bàn tròn, có một người đưa thẳng lưng về phía mình, đáng lẽ ra đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe được tiếng cửa phòng mở, anh quay đầu, hai đồng nghiệp ngồi hai bên bàn dài cũng đồng loạt quay đầu theo.

Cô nhất thời suýt ngỡ mình nhìn lầm, không nghĩ tới chủ tịch lại trẻ tuổi như vậy, e rằng còn chưa quá hai mươi sáu tuổi, một thân âu phục vừa vặn gọn gàng, mái tóc ngắn đen dày, tôn lên hàng lông mày kiếm và đôi mắt sáng, khí khái bức người. Cô trong nháy mắt nghi ngờ, đây có phải là trợ lý bên cạnh chủ tịch không? Không, không, trợ lý không thể có khí chất thế này, anh ta mặc dù chỉ lẳng lặng đứng đây, điềm tĩnh nhìn cô, sau lưng là tấm rèm trong suốt như pha lê, xa xa có vô số những tòa nhà nhọn như măng tre, so le mọc lên san sát, mặt trời buổi sáng tươi thắm như máu từ từ nhô lên, giống như cái kéo đỏ làm nền cho thân hình của anh ta, cái loại ẩn mình nhưng không cho phép người ta bỏ qua khí thế này, âm thầm đi qua không khí buộc cô phải đổi mặt.

Cái gọi là vương giả chi phong. [1]

Thì ra là một người như vậy.

[1] Vương giả chi phong: là một loại phong thái lãnh tụ, lãnh đạo, được nhiều người ủng hộ. Có sẵn khí thế áp đảo, giỏi hơn mọi người, là người nổi bật giữa mọi người, đó gọi là vương giả chi phong.

Cô chỉ sau một giây đồng hồ thì bình tĩnh lại, chậm chậm vũng vàng tới trước mặt anh, mỉm cười tự giới thiệu: “Triệu tiên sinh, xin chào, tôi là Phương Chỉ San.”

Anh bắt tay cùng cô, ngón tay anh thon dài, lòng bàn tay khô ráo ấm áp, giọng nói trầm thấp dễ nghe: “Phương tiểu thư, vinh hạnh, tôi là Triệu Thừa Hiên.” Đó là âm điệu truyền thống của người Trung Quốc, không phải là Andrew Triệu [2], cũng không xưng là chủ tịch hay nhân viên chấp hành. Ngồi ở bàn bên tay phải là một gã đàn ông xa lạ, sau khi giới thiệu mới biết được anh ta là trợ lý Hà Diệu Thành, là nhân viên cấp dưới duy nhất theo Triệu Thừa Hiên trong chuyến đi này, đây là tác phong điển hình của nước Mỹ, có thể mang theo tên trợ lý bay qua biển cả mệnh mông đi khắp thế giới.

[2] Adrew: Andrew là tên Tiếng Anh/ họ Tiếng Anh phổ biến ở nhiều quốc gia.

Nội dung hội nghị rất đơn giản và thực tế, Triệu Thừa Hiên cẩn thận lắng nghe, rồi mới cân nhắc đặt ra câu hỏi, nhưng mỗi một câu nói đều hỏi đúng chỗ hiểm, Chỉ San dần dần cảm thấy áp lực, gã đàn ông đẹp trai như A Tu La này, rốt cục có phải là người bình thường hay không? Tại sao lại có thể hoàn mỹ như thế?

Hội nghị kết thúc, lúc bấy giờ mọi người như thể mới vừa đánh xong một trận chiến, không khỏi mệt mỏi và cảnh giác, vị chủ tịch này, tuổi còn trẻ đã gây dựng được một giang sơn như thế, quả nhiên cũng không phải là nhân vật dễ đối phó gì.

Triệu Thừa Hiên mời tổng giám đốc công ty và cô, còn có một vài chi nhánh công ty khác có năng lực ở lại, đặc biệt tổ chức một cuộc hội nghị khác, Triệu Thừa Hiên đi thẳng vào vấn đề: “Lần này trở về Đài Bắc, mục đích của tôi là Đông Cù.”

Chỉ San bỗng rung mình, tưởng rằng chủ tịch chẳng qua chỉ theo lệ đi tuần tra, chẳng ngờ anh ta cũng vì tham vọng mà đến. Tập đoàn Đông Cù có tiếng tăm lẫy lừng trong ngành tài chính, bất động sản, bán lẻ và là ngành công nghiệp truyền thông, danh tiếng ở trong mười công ty hàng đầu, trong ngành tài chính địa vị vững như Thái Sơn, bao năm qua vượt qua nhiều sóng to gió lớn vẫn không rung chuyển. Vì vậy cho dù chủ tịch có quyết định, cũng là một cuộc chiến đấu vô cùng khó khăn.

Quả nhiên Triệu Thừa Hiên nói: “Đây là một cuộc chiến đấu rất khó khăn, cho nên, các vị...”

Hà Diệu Thành đã đứng dậy, đóng cửa tắt đèn, Chỉ San hiểu rõ ý định của anh ta, vì vậy bèn đứng dậy giúp tắt công tắc điện, rèm cửa sổ chậm chậm hạ xuống, ánh sáng trong phòng dần tối đi, Hà Diệu Thành bật máy chiếu.

Một tia sáng nhấp nháy giữa phòng, anh ta điền thông tin, trước mặt hiện lên một khung biểu đồ phân tích.

Giọng nói Triệu Thừa Hiên vẫn trầm thấp dễ nghe như trước: “Dịch Chí Duy của Đông Cù tác phong nghiêm cẩn, trong ngành tài chính vẫn luôn đạt được thành tích nổi bật, trải qua nhiều lần mua bán, qua tay ông tiếp quản hầu như chưa lần nào thất bại. Năm gần đây ông ta lưu tâm đào tạo em trai Dịch Truyền Đông làm người thừa kế, cho nên rất ít khi can thiệp vào quyết định hành chính, nhưng Đông Cù chủ yếu vẫn là thương nghiệp, vẫn như cũ quản lý bởi ông ta.” Chỉ San nhìn anh không chớp mắt, trong bóng tối mắt anh sáng ngời như sao, đột nhiên trong lúc đó lại lộ ra ý cười: “Đài Bắc là khu vực hành chính số một số hai, Thái Tuế [3] trên đầu, chúng ta càng muốn chiếm thêm ít đất.” Giống như có tính trẻ con, loại thỏa mãn kiêu ngạo này, lập tức khiến bầu không khí trong phòng hội nghị sôi nổi hẳn lên, mỗi người đều khơi dậy ý chí chiến đấu, Chỉ San chỉ cảm thấy cả người anh tựa hồ tỏa sáng rạng rỡ trong bóng đêm: “Chúng ta cùng nhìn cổ phiếu tên Đông Cù, trên thị trường những năm gần đây.”

[3] Sao Thái Tuế: Sao có lợi về Công Danh Tài Lộc.

2. Chương 02

Chương 2

Hội nghị diễn ra đủ mười hai giờ, ngay cả cơm trưa cũng là ăn linh tinh trong phòng hội nghị, bầu không khí sôi nổi, Chỉ San tuy vừa nhin suốt đêm, nhưng cũng không thấy buồn ngủ. Triệu Thừa Hiên cởi áo vét, chỉ mặc độc chiếc sơ-mi trắng, càng lộ vẻ đẹp dễ như quan ngọc. Năm gần đây thịnh hành màu da khỏe khoắn, anh là một trong số rất ít người có làn da trắng nõn nhưng không khiến người ta chán ghét, làn da trắng bệch kia phẳng phát khí chất nho nhã, giống như món đồ gốm sứ ở trong lò nung, trải qua nhiều lần rèn giữa bằng lửa nóng, cuối cùng cũng ra đời với một kiếp sống khác, từ trong ra ngoài càng bền bỉ hơn. Anh cực kỳ thay đổi hình tượng, nhìn anh ăn một phần thức ăn nhanh dường như rất ngon miệng, cùng với cặp dưới tạo nên một hình ảnh hòa hợp không nói nên lời.

Sau khi kết thúc buổi tăng ca, màn đêm đã phủ xuống, mọi người thu dọn đồ đạc rời đi, vì cô mở điện thoại lại nhận được cuộc gọi của khách hàng, nên ở lại sau cùng. Vừa lúc Triệu Thừa Hiên và Hà Diệu Thành đi ra, cùng cô đi thang máy xuống dưới.

Bên trong thang máy ngoài trời đèn đuốc sáng trưng, giống như một chiếc thuyền con thoi hiện lên lấp lánh, xé tan bầu trời đêm tĩnh lặng. Tầm rèm trong suốt che đi ánh đèn của những tòa nhà bên ngoài, đứng lặng im trên vô số tòa nhà lộng lẫy, nhìn vào dòng xe cộ chạy gần dòng sông uốn khúc sáng trưng, chậm chậm chảy xuôi. Bọn họ từ vạn nhận [1] cấp tốc rơi xuống, Triệu Thừa Hiên chăm chú nhìn ánh đèn cách xa phía dưới phả vào mặt, như có tiếng thở dài: “Thật là đẹp.”

[1] Vạn nhận: 1 nhận = 8 thước = khoảng 1m6, 1m7 gì gì đấy.

Cô nghe lời này không khỏi nhìn về phía anh, đúng lúc anh cũng quay đầu, cô tự nhiên nở nụ cười trang nhã: “Triệu tiên sinh đã lâu chưa trở về phải không? Cảnh đêm Đài Bắc thực sự rất đẹp.”

Anh mỉm cười: “Bốn năm, nghỉ hè năm cuối đại học đã từng trở về.”

Bốn năm trước anh sáng lập công ty, từ đó tiền đồ vô hạn.

Thật sự không thể không bội phục tài năng của người này, người ngoài khi gặp cô bao giờ cũng phải thán phục: “Chỉ San, cô thật là tài giỏi.” Sự ưu tú của cô từng đem đến cho người khác áp lực rất lớn, thế nhưng ngày hôm nay rốt cục cô cũng cảm nhận được áp lực rồi.

Anh bỗng nhiên nói: “Cảm ơn cô, sáng nay đã hi sinh giấc ngủ để tới đây.”

Cô tự nhận hành động của mình không hề lộ ra chút sơ sót nào, đáy mắt xẹt qua một tia bất ngờ, anh lại cười nói: “Cô hiện tại đang phụ trách thị trường Mỹ, đương nhiên ngày đêm đều đảo lộn hết cả, sáng sớm nay chắc là hi sinh giấc ngủ để tới đây.”

Thận trọng, khó có được khi anh đồng tình với cấp dưới, chẳng lẽ anh ta cho rằng chỉ cần phát thêm lương thu nhập cho người ta, bọn họ nhất định sẽ không tiếc gì mà vào sinh ra tử.

Cô đáp: “Triệu tiên sinh khách sáo rồi.”

Thang máy đã xuống khu B1, Hà Diệu Thành hỏi: “Thừa Hiên, có về khách sạn không?”

Chỉ nghe Triệu Thừa Hiên đáp: “Không, đến bệnh viện trước đi.”

Chỉ San không có ý định nghe việc riêng của chủ tịch, tìm được chiếc xe hơi Nhật Bản nhỏ của mình, liền nhanh chóng lên xe rời đi. Quay sang làn xe, cô thấy Triệu Thừa Hiên lên một chiếc xe thương vụ màu đen, phóng nhanh ra khỏi ga-ra, hòa vào dòng đèn xe cuốn cuộc trên đường.

Xe chạy bình ổn, Triệu Thừa Hiên nhắm mắt, sau khi bay suốt đêm, anh mới nghỉ ngơi vài giờ đồng hồ, lại lập tức bắt đầu công việc. Cuộc đại chiến sắp tới, anh thật ra chẳng hề khẩn trương, chỉ là sức khỏe tiêu hao khiến anh mệt mỏi rã rời. Mặc dù nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng trong đầu lúc nào cũng hiện lên hình ảnh Đông Cù.

Mọi việc trước đó đã chuẩn bị đầy đủ, anh đã tìm hiểu tất cả mọi thứ về phạm vi của Đông Cù, “Tôn Tử binh pháp: “Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.”” Làm anh thấy hứng thú không chỉ có Đông Cù, còn

có Dịch Chí Duy. Biểu hiện thương nghiệp của người này gần như hoàn mỹ không thể bắt bẻ, hơn nữa, e rằng có bắt bẻ thì ông ta vẫn rất bình tĩnh. Trong nhiều lần thu mua không thiếu gì thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, ông ta bao giờ cũng có thể lập tức cân nhắc lựa chọn, mấy lần xoay chuyển tình thế. Không thể nghi ngờ, ông sẽ là một đối thủ đáng gờm đây.

Anh mở hai mắt, tiện tay mở ra ghi chép trên máy tính, về tất cả tài liệu tư nhân của Dịch Chí Duy, bao gồm cả bức ảnh vợ trước của ông, và quan hệ bạn gái cố định.

Dịch Chí Duy mãi đến ba mươi bảy tuổi mới kết hôn, đối phương là Nhã Văn con gái của một kiến trúc sư nổi tiếng ở Châu Âu, chưa đến hai năm đã ly dị, nguyên nhân không rõ. Cuộc hôn nhân ngắn ngủi này của bọn họ không có con, bốn mươi hai tuổi ông mới có bạn gái đương nhiệm, hai người duy trì quan hệ hơn mười năm, nhưng vẫn không kết hôn. Cho nên ông đưa em trai duy nhất của mình là Dịch Truyền Đông làm người thừa kế, hết lòng bồi dưỡng. Vì thế dần dần quyền hành ở Đông Cù chuyển giao về phía Dịch Truyền Đông, thế nhưng không nghi ngờ, ông ta vẫn như trước đây là nhân vật chủ chốt của Đông Cù.

Triệu Thừa Hiền tỉ mỉ nhìn vào bức ảnh gần đây của Dịch Chí Duy trên màn hình, tấm ảnh đen trắng chụp nửa người rất đẹp, ánh mắt sáng ngời, giống như có thể xuyên qua màn hình nhìn thẳng vào lòng người, qua hai năm suy sụp tóc ông đã bạc đi, trên khuôn mặt nhợt nhạt là bộ râu như cây cỏ nhuốm màu sương, giữa hàng lông mày có khe rãnh thật sâu, không giận mà uy, trầm tĩnh khó lường.

Một người như vậy, nửa cuộc đời tung hoành không gì địch nổi, hầu như chưa từng thất bại, bản thân mình nếu có thể đánh bại ông, chắc chắn sẽ cho ông ta một đòn trí mạng, từ nay về sau vạn kiếp bất phục.

Không biết tại sao, mí mắt chợt nhảy dựng lên, hay là vì thiếu ngủ?

Anh rất ít khi có cảm giác bất an này.

May mắn điện thoại đổ chuông, khiến anh phân tâm không suy nghĩ nhiều nữa: “Chị, em lập tức đến bệnh viện đây.”

“Muộn vậy rồi, cần gì phải chạy đến, em nhất định cũng mệt mỏi, hay là quay về khách sạn nghỉ ngơi đi.”

Anh đáp: “Không sao, em rất nhanh sẽ đến.”

Khi đến bệnh viện đã gần chín giờ, bệnh viện tư nhân này tuy không có nhiều phòng bệnh, nhưng môi trường thanh nhã. Ngoài cửa sổ cây phượng hoàng cao to nở ra chùm lớn chùm lớn hoa đỏ, trong bóng đêm dày đen như mực. Ngược lại làm nổi lên màu đỏ vốn có. Gió thổi qua, bóng của lá cây lay động trên bức tường trắng như tuyết trong phòng bệnh, giống như cầm cây bút tỉ mỉ vẽ lên, một cái đuôi lông vũ xanh vàng. Trên bức tường đầy lông vũ nhẹ nhàng phe phẩy, khiến cả căn phòng như có tiếng gió thổi vi vu. Trong phòng bật một cái đèn màu lam nhạt, chị đang dựa nửa người vào đầu giường, ánh sáng TV nhấp nháy, khuôn mặt của chị cũng lúc sáng lúc tối. Chị cả dạo gần đây liên tục bị bệnh, bên ngoài lộ vẻ tiêu tụy, nhưng trong mắt anh, dù sao vẫn cảm thấy khuôn mặt của chị vẫn xinh đẹp như ban đầu, nhiều năm qua, dường như tuổi tác chưa hề già đi. Rõ ràng trên khóe mắt chị đã có thêm những nếp nhăn nhàn nhạt, nhưng vẫn cảm thấy chị sẽ không già đi. Chị giống như một gốc cây phượng hoàng, quật cường mà cả đời đứng lặng với năm tháng dài đằng đẵng, mặc cho thời gian như nước, gột sạch những khóm hoa.

Cô ngẩng đầu nhìn anh trìu mến: “Ngồi máy bay mười mấy giờ đồng hồ, hôm nay lại gây người cả ngày trong phòng hội nghị, không trở về khách sạn nghỉ ngơi, lại chạy tới làm gì? Chị chẳng qua chỉ là bệnh nhỏ.” Anh là con út trong nhà, thuở nhỏ là một tay chị cả nuôi lớn, chị lại chưa kết hôn, cho nên chị cả như mẹ. Anh cười nói: “Không đến thăm chị, cuối cùng lại cảm thấy có chút nhớ.”

Cô chú ý đến cặp lông dựng thức ăn trong tay anh: “Em cầm theo cái gì thế?”

“Bún hào ạ [2], chị luôn nói ở Mỹ không được ăn, vì vậy nên em mới cố ý mua.”

[2] Bún hào: Tên gốc là Hà tử diện tuyến, một món ăn bình dân ở Đài Loan. Món ăn được làm bằng một loại bún đỏ rất dai. Các món này được dùng với súp hào tươi và đậu nành tiêm, dấm đen, nước sốt đặc biệt, rau mùi.

Khó khăn lắm mới có một đêm thanh nhã ăn món ăn bình dân này, trí nhớ của đứa trẻ này quả thực khó quên, cho nên ở nước ngoài nhưng lúc nào cũng nhớ tới. Cô cười ra tiếng: “Mặc âu phục mấy vạn đi mua

bún, chỉ có nhóc con như em mới làm được.” Trong lòng khê động, như thể anh vẫn là một đứa trẻ, đưa tay thay anh lau đi vết bẩn trên trán, khê lướt qua vàng trán trơn bóng năm nào: “Bảo tài xế đi mua là được rồi, còn tự mình đi.”

Anh cười: “Tiền bạc, quần áo đều là vật ngoài thân, tài xế không biết chỗ, sẽ không mua được chính gốc.” Mở cặp lồng thơm phức ra, bún đỏ, hàu ngâm trắng mềm, trơn nhẵn tươi ngon, ngay cả hành băm nhỏ bỏ vào cũng xanh như ngọc bích, cô không nhịn được sự dụ dỗ, ném hẳn nửa bát: “Thật là ngon.”

Anh chăm chú nhìn chị gái, nói: “Sắc mặt hôm nay của chị khá tốt.”

Cô vui vẻ mỉm cười: “Vừa nhìn thấy em, tinh thần của chị đã tốt hơn rồi.”

Trong TV đang truyền tin tức về tài chính kinh tế, Phú Thăng chuẩn bị phát hành cổ phiếu mới, tin tức tuyên bố người quản lý là thành viên hội đồng quản trị Tư Quân và người phụ trách là Triệu Quân Mỹ. Anh thấy chị cả nhìn chăm chú vào cô gái đang hào hứng trên màn hình, liền cười nói: “Chị ba đúng là oai phong lắm liệt. Dưới một người trên vạn người.”

Chị cả cười yếu ớt: “Mới chỉ trên vạn người, nhưng vẫn dưới một người, nếu có tài sẽ không thất bại.”

Anh trầm mặc không nói.

Chị cả thấy anh im lặng không lên tiếng, bèn nói: “Lần này trở về, đừng chỉ có nghĩ đến công việc. Đài Bắc có rất nhiều cô gái xinh đẹp, để ý chọn một đối tượng tốt đi.”

Anh cười gượng: “Em bận quá, đâu có thời gian.”

“Người ta từ trung học đã bắt đầu nói chuyện yêu đương, em tốt nghiệp đại học đã nhiều năm như vậy rồi, ngay cả bạn gái cũng chẳng có lấy một người.”

Anh có ý thở dài: “Các cô ấy đều rất ghét em.”

“Thừa Hiên của chúng ta đẹp trai thế này, lại có bản lĩnh, các cô ấy phải sớm dành giết đến sứt đầu mẻ trán ấy chứ.”

“Nhưng mà người thắng sau cùng, lâu lắm rồi cũng chẳng thấy cô ấy xuất hiện, chẳng lẽ lâu như vậy rồi còn chưa phân được thắng thua hay sao?”

Cô rốt cục bị anh đùa đến phì cười: “Miệng lưỡi trơn tru, lại chưa thấy em lừa được cô gái nào.”

“Chị cả à, em lần này trở về, có ý định ra tay với Đông Cù.”

Cô lập tức yên lặng, có gió đêm từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng xẹt qua, xa xa phảng phất truyền đến tiếng khóc của trẻ sơ sinh, có lẽ là phòng sản khoa dưới lầu chăng? Đứa trẻ kia khóc chắc phải khàn cả giọng rồi, theo trực giác cô lấy toàn lực đứng lên. Là ở đâu có tiếng trẻ con khóc nhỉ? Cô lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn không nghe được, bèn hỏi: “Có nắm chắc không?”

“Em đã tìm hiểu qua Dịch Chí Huy là người đứng sau quyết định mỗi một hạng mục trọng yếu của Đông Cù, ông ta là một đối thủ mạnh.”

“Vậy có gì phải manh động? Chị không phải đã từng nhắc nhở em, hoặc là không ra tay, bằng không một ngày xuất thủ, chắc chắn sẽ bị đối phương dồn vào chỗ chết.”

Anh im lặng rất lâu, mới nói: “Em vốn cũng muốn chờ hơn hai năm, chờ nắm bắt được nhiều hơn mới ra tay, nhưng em đã xem qua báo cáo sức khỏe mới nhất của ông ta, chỉ sợ không còn kịp nữa.”

Cô hơi rùng mình, trong đầu chết lặng, tựa hồ phải rất lâu sau, cô mới hiểu được ý tứ trong lời nói đó.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề sức khỏe của anh, mặc dù vài năm trước đây đã biết anh được xác nhận mắc bệnh tim di truyền, nhưng trong trí nhớ của cô, anh lúc nào cũng như trước đây, Đông Cù lớn như thế, nắm trong tay anh luôn giữ được kiểm soát.

Anh sẽ không già, sẽ không bệnh, càng sẽ không chết.

Mở miệng dường như có một tia sợ hãi.

Cô chỉ sợ, sợ không kịp. Giống như Thừa Hiên lo lắng, sợ không kịp cùng anh phân chia cao thấp. Thừa Hiên giúp cô phủ chăn lên đầu gối, giọng nói rất nhẹ: “Chị cả, chị đừng lo lắng, em có thể làm được.”

3. Chương 03

Chương 3

Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: “Nếu đã quyết định ra tay, thì mời Giản Tử Tuần dùng cơm đi.”

Anh đáp: “Ông ta ra giá rất cao, chúng ta không nhất thiết cần ông ta viện trợ.”

“Bởi vì ông ta hiểu rõ, làm thế nào mới có thể giáng cho Dịch Chí Duy một kích trí mạng. Nếu ông ta rao giá lên trời, chúng ta có thể mặc cả. Miễn là giá tiền hợp lý, sao lại không làm?”

Hẹn Giản Tử Tuần ở câu lạc bộ thể thao, Triệu Thừa Hiên cố ý dậy sớm, chạy tới sân golf. Đặt bàn ăn trên sân thượng, khách hàng rất ít, anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, Giản Tử Tuần đến muộn.

Sân thượng đối diện với sân golf, đột nhiên trông thấy một khoảng lớn xanh biếc mềm mại nhấp nhô, khiến con người ta vui vẻ thoải mái. Mỗi một vùng cây cỏ mềm mại tươi mới nhú lên, còn lấp lóe những hạt sương sớm mát rượi. Các nhân viên mặc đồng phục màu trắng, chạy theo tốc độ khách hàng, giống như cái đuôi trắng toát của chim bồ câu, lác đác phân tán tứ phía giữa cây cỏ sườn núi xanh biếc.

Bởi vì đến sân bóng, nên cũng thay đổi trang phục thể thao, nhưng không có ý nghĩ muốn chơi thử một lần, anh thật không thích loại vận động này, ngược lại chị cả đánh bóng cực kì tốt. Sau khi công ty bắt đầu triển khai hoạt động, tình trạng cũng khá tốt, ở nước Mỹ anh thường đi theo chị cả chơi bóng, thật ra loại vận động này rất thích hợp với chị cả, núi xanh nước biếc, không khí trong lành, nhịp điệu cũng không phải rất nhanh. Thỉnh thoảng anh cũng hẹn khách hàng tới chơi golf, nhưng các cuộc hẹn này đều theo quy luật thương nghiệp. Nếu rảnh rỗi muốn thả lỏng thì anh thích tới Nam Thái Bình Dương, lặn xuống nước hoặc là chèo thuyền, tay nghề của anh đều là hạng nhất. Chỉ là chẳng hiểu sao chị cả không thích anh chơi những trò này. Có lần anh một mình tới đảo Great Barrier Reef nghỉ ngơi, khi anh lặn xuống đáy biển thì bình dưỡng khí có vấn đề, suýt nữa thì mất mạng, đó là lí do hù dọa chị cả, khiến chị từ lúc ấy đến giờ nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Khúc cong kéo dài dưới sườn núi đột nhiên vang lên tiếng động ầm ỹ, đánh tan bầu không khí yên lặng sáng sớm, vài tên nhân viên tụ tập cách đó không xa, không biết xảy ra chuyện gì, nhân viên đầu đầy mồ hôi, chạy lên sân thượng kêu gào: “Mau tới hỗ trợ, có khách hàng ngất xỉu.” Anh ta thật ra đang gọi đồng nghiệp, nhưng chẳng hiểu sao, Thừa Hiên lại không tự chủ đứng lên, đi xuống dưới sân bóng xem xảy ra chuyện gì.

Vì bình thường đều mạo hiểm bên ngoài, nên kinh nghiệm cấp cứu của anh rất phong phú. Nhìn thấy mọi người xúm lại, anh lập tức nói: “Tản ra, để anh ta hít thở không khí trong lành.” Người nọ đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, anh thò tay cởi ra cúc cổ áo của người nọ, sờ vào động mạch.

Là bệnh tim. Theo trực giác anh nhận định, nhanh chóng ấn vào hai bên tim phổi để người nọ hồi sức, cố gắng nén, không ngẩng đầu lên mà ra lệnh: “Mau lấy điện thoại gọi cấp cứu.”

Có nhân viên phi như bay đi, bác sĩ y tế ở câu lạc bộ chạy tới, thế chỗ anh ấn vào tim phổi người bệnh, vội vàng gầm nhẹ: “Mau đi tìm thuốc, Dịch tiên sinh nhất định bên người có mang theo thuốc.”

Dịch tiên sinh?

Anh bất chợt ngăn ra.

Lúc này anh mới nhận ra, là Dịch Chí Duy, dĩ nhiên là Dịch Chí Duy.

Anh không hề hay biết người bị vùi lấp giữa cỏ cây mềm mại, hai mắt khép hờ, sắc mặt trắng bệch không có chút máu này. Trong bạt ngàn cây cỏ càng tôn lên khuôn mặt nghiêng của ông, xanh non tinh tế như

nhưng, sương sớm thấm ướt vào trong mái tóc xám, nhưng khuôn mặt kia không có nửa phần biến dạng. Mặc dù chưa từng chân chính gặp qua ông, nhưng thực ra khuôn mặt kia anh đã quá quen thuộc, phát trên tin tức, ảnh trên tạp chí, đầu đề báo chí, chắc chắn sẽ không nhận lầm.

Anh gần như đã sợ run một giây, tay mò vào trong túi quần Dịch Chí Duy, chạm vào một vật cứng, lấy ra nhìn, đúng là lọ thuốc.

Không đợi anh phản ứng lại, bác sĩ đã một tay đoạt lấy lọ thuốc, đổ ra viên thuốc nhét vào miệng Dịch Chí Duy, đặt lên lưỡi ông. Tài xế của Dịch gia kinh hoàng chạy tới, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vừa giúp bác sĩ nâng đầu Dịch Chí Duy, vừa cầm điện thoại bấm số gọi điện, hình như là gọi bác sĩ cho Dịch Chí Duy và người có quan hệ ở Đông Cù.

Thừa Hiên đứng lên, mặt trời cũng vừa mới mọc, ánh sáng mặt trời chói chang giữa hè, chiếu lên trên thân thể có phần bỏng rát, giống như có người cầm dây thép gai hơ nóng, ấn vào trên da dễ, vài phần bỏng rát, khiến người ta có chút chóng mặt. Có thể là do vừa mới dồn sức đứng dậy, suy nghĩ hơi trì độn, hoặc là, do lần đầu tiên anh thấy rõ mặt đối thủ.

Dịch Chí Duy.

Cái tên này là mục tiêu quan trọng trong sinh mệnh của anh, bắt đầu từ năm mười tám tuổi, những chuyện có liên quan đến nhất cử nhất động của ông ta, anh đều cực kì chú ý. Đối thủ này mãnh mẽ vậy, không thể khiêu chiến, vì thế khoảng thời gian gần mười năm nay anh lúc nào cũng phòng thủ nghiêm ngặt, trăm phương ngàn kế nghỉ ngơi dưỡng sức, từng tí từng tí một thu hẹp lại khoảng cách với ông.

Hàng năm thông qua một đường dây anh đã nắm được báo cáo sức khỏe của ông ta, những thuật ngữ chuyên ngành lạnh như băng ấy, trăm ngàn lần cũng không thể so sánh với việc bất ngờ gặp nhau sáng ngày hôm nay.

Ông ta dĩ nhiên là Dịch Chí Duy, không ngờ lần đầu tiên gặp mặt, mình lại gắng sức muốn cứu người này, tính toán thời gian trong tay, đoạt lại mạng sống sớm chiều nguy hiểm của ông ta.

Anh đã làm đúng? Hay là sai?

Anh hẳn là nên khoanh tay đứng nhìn không quan tâm? Không, anh không nên.

Anh nên cứu ông ta, để ông ta bình yên vô sự, để ông ta bình an sống tiếp, chờ mình tới khiêu chiến.

Anh sẽ thắng ông ta, đường đường chính chính thắng ông ta.

Anh từ từ thoát ra khỏi đám người, biết được thuốc đã phát huy tác dụng, bởi vì sắc mặt người xung quanh đã dịu xuống, anh nghe được giọng nói vui mừng của bác sĩ: “Dịch tiên sinh, kiên trì một lát, chúng tôi sẽ lập tức đưa ngài tới bệnh viện.”

Tốt lắm, thiên thời địa lợi nhân hoà, ngay cả vận mệnh cũng đứng về phía ông ta.

Anh chậm rãi trở lại sân thượng, từ đằng xa đã trông thấy trên sân thượng có người ngồi.

Giản Tử Tuần.

Đây cũng là lần đầu tiên anh gặp người này, ông ấy cùng Dịch Chí Duy bằng tuổi nhau, điều dưỡng rất tốt, nhìn qua cùng lắm cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi. Đôi mắt giống như hăm dọa, trong ánh mắt lộ ra sự sắc bén tích lũy theo năm tháng, về mặt Thừa Hiên lạnh nhạt chào hỏi ông ta: “Giản tiên sinh ư? Ngài tới muộn, tôi đã định rời khỏi đây.”

Giản Tử Tuần chưa từng gặp qua thanh niên kiêu căng thể này, nhất thời ngạc nhiên, quan sát anh từ trên xuống dưới: “Cậu đã định rời khỏi?” Ông nghi ngờ nhưn mày, gần như tra hỏi.

Anh bình tĩnh ôn hòa nói: “Đúng vậy, Giản tiên sinh ngài không có thành ý, tôi đã quyết định rời khỏi.”

Giản Tử Tuần tức giận tươi cười: “Cậu thanh niên, quá cuồng vọng.” Ông ta xuất thân thế gia, thói quen hô mưa gọi gió trong vương quốc của mình, không được phép trái ý, Thừa Hiên lẳng lặng đứng ở đó, gơ tay nhắc chân đều tỏa ra khí thế bức người, ông đột nhiên cảm thấy cậu thanh niên trước mắt này không thể khinh thường. Trên tài liệu có nói hiện tại anh ta là người đầu tư quản lý sáng lập công ty nổi danh nhất,

năm ngoài còn chủ trì việc thu mua “J&A” thành công, trở thành nhân vật chấn động một thời trong giới tài chính kinh tế. Đáng ngạc nhiên là tuổi còn trẻ, cũng cuồng vọng đến không ngờ.

Thừa Hiên đã biết mình nhất định có thể thắng, nên trái lại tâm tình bình thản: “36,7.”

Giản Tử Tuấn ngẩn ra: “Cái gì?”

Thừa Hiên không ngoảnh lại, trực tiếp nghênh ngang rời đi.

Trở lại xe, Thừa Hiên để người đại diện của mình gọi điện: “Lập tức giảm giá cổ phiếu tài chính trong tay.”

Người của anh từ trước đến nay đều được huấn luyện bài bản, chờ đến khi mở cửa thị trường chứng khoán, giao dịch lớn, lập tức giảm hơn bốn mươi điểm, đến gần trưa, lan truyền tin tức Dịch Chí Duy phát bệnh tim nhập viện. Lấy việc cổ phiếu tài chính Đông Cù dẫn đầu tức khắc sẽ kéo một bàn lớn liên tiếp giảm theo, đến buổi chiều báo cáo tình hình trong ngày, giá cả Đông Cù trong ngày vừa vọt là 36,7. Anh phản ứng nhanh nhẹn, một xúu thiệt hại cũng không có.

Anh đứng ở trước tấm rèm trong suốt, nhìn về phía màn hình bảng giá chứng khoán cuối cùng trong ngày nâng tách chúc mừng.

Trong tách thực ra chỉ là cà phê đen, thơm ngon đậm đà, êm dịu như tơ, mỗi lần khi làm việc tăng ca, là như một ân huệ cứu mạng. Vì anh quyết định ở lại Đài Bắc một thời gian dài, cho nên chi nhánh ở công ty đặc biệt sắp xếp ra một văn phòng cho anh, vui mừng ngoài ý muốn là ở đó có máy xay cà phê và hạt cà phê, tất cả đều là Hà Diệu Thành thay anh mang tới, thật may mắn vì có một người hiểu rõ anh. Anh xoay người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thời tiết sáng sớm nay vẫn còn sáng sủa như thế, lúc này toàn bộ bầu trời lại trở nên vô cùng ảm đạm, cả tòa thành phố như ở trong chiếc lồng bao quanh bởi làn sương mù mờ mịt, từng đám mây màu xám chồng chất lên nửa bầu trời, như một lũ cừu đông đúc chen chúc nhau. Khi anh một mình lái xe chạy trên quốc lộ ở Úc, lúc nào cũng có thể trông thấy hai bên là thảo nguyên rộng lớn vô tận, với cả một đàn cừu. Còn mây kia vừa dày lại vừa mỏng, từ màu xám trắng dần dần chuyển thành xám thẫm, càng giống như lông cừu lâu năm không tẩy, quá dày, chẳng thể nhìn thấy, chỉ có vẻ âm u đè xuống, ép tới nửa bầu trời còn lại dường như cũng phải sụp xuống.

Có vẻ ngày hôm nay trời sẽ mưa, anh mơ hồ nghĩ đến, thời tiết sáng sớm vẫn là nắng ráo thì tốt hơn.

Tai họa không thể nào đoán trước được.

Nghĩ lại về cơ thể Dịch Chí Duy, ông ta phát bệnh ngày càng nhiều, lần cuối cùng ông ta nhập viện đã là nửa năm trước đây. Khi đó trùng hợp gặp phải một tập đoàn tài chính uy tín nổi danh đang có nguy cơ khủng hoảng, Dịch Chí Duy liên tiếp gặp nạn phát bệnh phải nhập viện, thị trường tài chính bị đá kích trầm trọng, thiếu chút nữa dẫn đến thị trường chứng khoán sụp đổ. Lần này ông ta lại đột nhiên ngất xỉu trên sân bóng, có thể thấy được trong những bản báo cáo sức khỏe kia, cũng không phải là cường điệu.

Không biết bác sĩ có thể đề nghị ông ta về hưu điều dưỡng không.

Có đề nghị ông ta cũng sẽ không nghe, anh hiểu rõ ông, như anh hiểu chính mình. Đã từng để tâm hao tổn sức lực tìm hiểu ông lâu đến thế, tính tình ông ta thế nào cũng hiểu được đôi chút. Độc đoán, lòng quyền, bởi vì điều kiện vượt trội, cho nên với bản thân và người khác yêu cầu cực kỳ hà khắc. Một tay ông ta sáng lập ra thương nghiệp truyền kỳ, làm sao có khả năng vứt bỏ quyền hành, một lòng an tâm dưỡng lão?

So với mạng sống của ông còn khó khăn hơn.

Con người này, sẽ không thừa nhận mình già, sẽ không khuất phục bệnh tật, vĩnh viễn sẽ không thừa nhận thất bại.

Nhớ đến chị cả, khi nhắc tới ông, giọng điệu của chị bao giờ cũng nhàn nhạt: “Ông ta đối với vật sở hữu gì cũng luôn tính toán được ngay, huống chi là Đông Cù.”

Cho nên, anh nhất định có thể làm được.

Thương trường như chiến trường, càng giống một trận cờ, người nào đó không để tâm, an tĩnh như nước, không tranh không giành, đó là một người chơi cờ giỏi.

4. Chương 04

Chương 4

Sau khi quyết định thu mua, tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch. Anh vừa uống cà phê trong phòng làm việc vừa nhìn vào màn hình, Chỉ San gõ cửa tiến vào, cô đã được chuyển sang đảm nhiệm chức trợ lý đặc biệt trong thời gian anh ở Đài Bắc, trên thực tế là chuyên môn phụ trách những những sự kiện liên quan tới Đông Cù. Cô đưa cho anh tập tài liệu dày cộp, làm như lơ đãng nói: “Nếu muốn thu mua Đông Cù, thì hiện tại là thời cơ tốt nhất.”

Bởi vì Đông Cù đang liên tiếp gặp họa, Dịch Chí Duy mới vài ngày đã nhập viện, rồi nhà máy điện tử Tân Trọng ở khu công nghệ cao Tân Trúc đột nhiên bốc cháy, gây ra thiệt hại nghiêm trọng. Thật ra thiệt hại về máy móc ở nhà máy cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng là có bảy công nhân chết trong trận hỏa hoạn, trở thành tin tức đau buồn chấn động trong xã hội. Giới truyền thông từ nhỏ đến lớn tự nhiên đến bao vây, ký giả còn một mạch xuống tận trấn Bát Bảo để phỏng vấn, mới biết được là công ty con tự tiện thay đổi thiết kế trong nhà máy điện tử Tân Trọng, hơn nữa còn chặn lại đường thoát hiểm, sau khi hỏa hoạn công nhân lao động không có đường chạy ra, cho nên mới dẫn đến thảm kịch bảy người chết và hơn hai mươi người bị thương. Sự việc này ngay lập tức trở thành vụ bê bối lớn nhất trong ngành công nghiệp, cũng khiến dân chúng vô cùng phẫn nộ, từ điều lệnh của quyền an toàn lao động, mỗi người trong ngành đều mở miệng kiện cáo. Phó chủ tịch và giám đốc xây dựng nhà máy điện tử Tân Trọng bị bỏ tù, mà Đông Cù cũng chịu ảnh hưởng từ vụ bê bối, cổ phiếu vốn đã sụt giá nay lại càng khó gượng dậy.

Anh có phần bất ngờ nhìn cô, hôm nay cô mặc một bộ đồ công sở bình thường màu đen rất nữ tính, tuân theo quy củ, trên cổ áo lộ ra vòng cổ ngọc trai đen, viên ngọc trai cũng không lớn, nhưng màu đen tinh khiết của viên ngọc lại hiện lên màu hồng thắm [1] khác biệt, chuyển động lơ mơ theo viên ngọc, tôn lên khuôn mặt rực rỡ trắng như ngọc của cô. Có rất nhiều phụ nữ tình nguyện ở bên anh giống như kim cương, đẹp đẽ quý giá, vô cùng sắc sảo, nhưng nhìn cả người cô lại làm anh nghĩ đến viên ngọc trai đen ở biển Nam Thái Bình Dương, tròn trịa sáng bóng, màu sắc tinh khiết mỹ lệ. Thật ra bình thường trông cô cũng rất trắng, mặc đồ màu đen lại càng xinh đẹp, tôn lên da thịt trắng nõn nà.

[1] Hồng thắm: Màu hồng của móng mắt. Móng mắt là phần bên trong con ngươi màu đen, khi móng mắt bị viêm thường có một màu hồng đỏ trong vùng trắng của mắt.

Anh hỏi: “Tại sao cô biết tôi không có ý định đánh lên?”

Kịp thời giả bộ hồ đồ trước mặt anh, cô đáp: “Trực giác mà thôi.”

Giọng điệu của anh bỗng dưng nhẹ nhõm: “Trực giác của cô sai rồi. Những việc tôi muốn làm với Đông Cù, nghĩ cũng rất mệt.” Giống như là thở dài, nhưng ngược lại đang nói ra suy nghĩ thật trong lòng. Ngay cả anh cũng không rõ, tại sao mình đột nhiên lại nói như thế với cô, như thể cô là người quen thân thiết. Cô chính là có sức hấp dẫn như vậy, trước mặt cô, vô thức buông thả. Tình trạng này rất bất thường, anh lập tức nảy sinh cảnh giác. Nhưng cô lại không cảm nhận được, cũng trầm tĩnh lại: “Đừng, theo như tác phong xưa nay của Đông Cù, nếu thu mua thành công, nhất định sẽ bị buộc phải đảm nhiệm chức vụ giám đốc điều hành, từ đó nhất cử nhất động sẽ bị hàng vạn người để ý, nói thê thảm hơn là ngồi tù.”

Anh lần đầu tiên nghe thấy người cầm quyền bị miêu tả là “Thê thảm ngồi tù”, rốt cục không nhịn được cười. Anh hỏi cô: “Phương tiểu thư, tôi có thể mời cô đi ăn tối không?”

Cô biết không nên đồng ý, cấp trên chính là cấp trên, mặc dù anh là một vị chủ tịch hiền hoà, nhưng mặt khác, cô mơ hồ cảm thấy ở anh có một loại thần bí, tư duy miệng lưỡi trì trệ vụng về, bao giờ cũng quên mất các điều đối kỵ trong công việc. Không nên ở trước mặt anh nói thật, nên đồng ý hay không đồng ý đây.

Ngoài dự liệu, anh đưa cô đến một quán ăn cổ xưa.

Chứ không phải nhà hàng thời thượng có cảnh vật tao nhã, cô không nghĩ trong thành phố còn có một nơi như thế này. Giống như tư dinh ngày trước, cứ ba bước đều tiến vào thật sâu trong đình viện, ở chính giữa

là hòn non bộ, tầng tầng lớp lớp mảnh trúc ngăn cách tiếng nước chảy róc rách, sâu nữa bên trong mảnh có người ôm tỳ bà đàn hát, từng câu từng chữ dịu dàng uyển chuyển, cô nghe không hiểu lắm, nhưng cũng biết đang hát kịch Quảng Đông. Thực khách không nhiều, nhưng đồ ăn rất ngon, ngay cả món bình thường như cơm nấu với vi cá [2] cũng cực kỳ hấp dẫn. Cô đã vô số lần thưởng thức qua đồ ăn Quảng Đông, lần đầu tiên phát hiện vi cá lại có thể tươi ngon thế này. Anh mỉm cười nhìn cô nói: “Đồ ăn ở đây khá lạ miệng.”

[2] Tìm mãi cũng không biết tên món đây là gì, thế là phang bừa cái tên T.T

Về mặt cô có chút uể oải: “Thì ra ở Đài Bắc còn có nơi thế này, tôi là người bản địa, nhưng lại phải để anh đưa đến.”

Anh cười: “Tôi cũng là người bản địa, chẳng qua là hiếm có cơ hội trở về thôi.”

Hương nền đốt trong không khí, hương thơm thanh nhã nhẹ nhàng, bên ngoài tiếng nước chảy nhỏ giọt, giống như trời đang mưa, tiếng tỳ bà boong boong vang lên, như tiếng mưa rơi ở sau tấm màn.

Sau khi ăn xong một bàn đại tiệc, cô vô thức thả lỏng mà lười biếng, thở dài một hơi: “Vẫn là cuộc sống của người già, cái gì cũng vui vẻ hạnh phúc.”

Con người thời hiện đại đều dậy canh ba ngủ canh năm, danh lợi trước mắt, đâu có ai dám sống yên vui sung sướng chứ.

Anh nếu chú ý một chút, sẽ phát hiện ra mình luôn vô thức chuyển động ngón áp út bên tay phải, trên đó có một chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản. Cô để ý một lúc lâu, mới nhận ra chiếc nhẫn màu đồng đó là nhẫn tốt nghiệp MIT. Cô không kìm được nói: “Anh thật sự không giống như người tốt nghiệp MIT.” Anh ngạc nhiên nhăn mày, chẳng biết vì sao, động tác nhỏ nhất thế lại khiến cô cảm thấy vài phần quen mắt, không biết đã từng nhìn thấy ở nơi nào. Anh hỏi: “Cô tại sao lại biết trường cũ của tôi?”

Cô đơn giản trả lời: “Nhẫn của anh.”

Anh hiểu được, không nói gì cười phá lên: “Sao lại thấy tôi không giống?” Cô quên mất mình đang giả bộ hồ đồ trước mặt chủ tịch, trung thực trả lời: “Anh giống như là học ở HBS (HarvardBusinessSchool), rất có phong thái của dân khoa học công nghệ [3].”

[3] Khoa học công nghệ: Nguyên văn là Thái học viện, là tên gọi một địa điểm được xây dựng trong game ở TQ, nơi nghiên cứu các loại khoa học kỹ thuật.

Anh phản bác lại cô: “HBS mới gọi là không có phong thái, phong thái của bọn họ là mùi tiền.”

Cô cười ra tiếng, anh cũng cười theo: “Thật ra năm ấy cũng suýt nữa vào học ở HBS, đã được hai trường đại học cấp giấy phép nhập học, nhưng sau cùng vẫn chọn MIT.”

Cô hơi bất ngờ: “Người bình thường đa số đều chọn Harvard.”

“Chỉ cả tôi năm đó cũng hi vọng tôi chọn Harvard.”

Cô không ngờ anh sẽ nhắc đến người nhà trước mặt mình, nhưng nhìn thái độ ung dung của anh, hình như chỉ thuận miệng nói ra một câu. Cô bỗng cảm thấy tai mình nóng lên, cố gắng kéo suy nghĩ quay về quỹ đạo, nói: “Nhà hàng này thật ít khách.” Anh nói: “Nghe nói ông chủ tham lam, nên mới ít khách.” Đang nói chuyện, chợt nhìn thấy ở đầu hành lang, có một cô gái mặc sườn xám bằng lụa màu xanh lam, đang dẫn khách đi qua đoạn đường ngoằn ngoèo tiến vào. Đi đầu là một người giống như được vây quanh bởi chúng tinh phủng nguyệt, cực kì bắt mắt, chính là Giản Tử Tuấn. Lòng cô bỗng trầm xuống, thật ra đã rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy ông ta, lần gặp mặt cuối cùng là ở trong phòng làm việc của ông, chỉ mới hai ba câu nói, bản thân lại theo thường lệ phải tranh luận. Kết quả đương nhiên là ông ta tức giận nổi trận lôi đình, thư ký sợ đến nỗi phải gọi cả bà Trương vội vàng vào khuyên can: “Tam tiểu thư, nói ít một câu đi, tam tiểu thư...” Một bên nài ép lôi kéo, khuyên cô đi ra ngoài. Cô nâng cao giọng phản bác: “Cái gì mà tam tiểu thư, gọi tôi là Phương Chỉ San.” Biết rõ ông ta ở đằng sau cánh cửa kia cũng có thể nghe được, quả nhiên có tiếng choang choang vang lên, nghe như ông ta vừa đập vật gì đó, chắc là bình hoa.

Bà Trương đã làm thư ký của Giản Tử Tuấn rất nhiều năm, tác phong xưng hô đối với người nhà Giản gia vẫn như cũ, thế nhưng cô cũng chẳng phải người nhà Giản gia. Khoảng thời gian cô bảy, tám tuổi, tài xế của Giản Tử Tuấn cứ mỗi cuối tuần đều đón cô tan học, không tiện xưng hô, chỉ đành hàm hàm hồ hồ gọi

cô một tiếng “San tiểu thư”, về sau khi gọi, mọi người đều gọi tên cô như thế. Thời gian qua đi, cuối cùng lại dần trở thành “Tam tiểu thư”, bởi vì Giản Tử Tuấn còn có một đứa con trai và một con gái, cô cần rằng nhất định cũng không chịu thừa nhận một tiếng, cô không phải họ Giản.

Người nhà họ Giản đều không thích cô, vì Giản Tử Tuấn rất cưng chiều cô, cô càng bướng bỉnh, ông lại càng vui lòng chiều theo. Cũng không thấy xấu hổ, từ nhỏ đã phá lệ đối tốt với cô. Khi ra nước ngoài làm ăn cũng nhớ mua quà tặng về cho cô, váy màu hồng phấn có lớp sa tanh mỏng phồng với đôi giày da cũng màu hồng phấn, búp bê barbie số lượng có hạn hoặc là gấu bông...Càng lớn quà tặng nhận được càng quý giá, quà tốt nghiệp đại học là một chiếc xe thể thao Evora, cô ngay cả chạm vào cũng không chạm, nhanh chóng đưa chìa khóa về phòng làm việc của ông. Khi thực tập cô cũng không chịu đến Phú Thắng, ại lựa chọn đầu tư công ty này, về sau cũng dần có mặt mũi, càng không chịu rời khỏi. Cạnh tranh trên thương nghiệp, không chút lưu tình, vài lần công ty Phú Thắng lấy danh nghĩa ra đầu tư bị cô tranh chân phải rơi vào thế hạ phong. Ông ta tức giận đến hung hãn: “Sinh mày nuôi mày rốt cục có gì lợi.” Cô dõng lại: “Tôi không cần ông nuôi.”

Những lời này ước chừng thực sự làm tổn thương trái tim ông ấy, một thời gian dài cũng không hề thấy phái người tới gặp cô. Mãi đến tận khi mỗi tháng cô đều tặng ca cả ngày, xuất huyết dạ dày phải nằm viện, ông mới vội vàng vàng chạy tới bệnh viện.

Ông đứng ở hành lang nói chuyện với bác sĩ, giọng điệu thậm chí còn lo lắng và quan tâm, cô ngủ trên giường bệnh, nghe đoạn được đoạn không, chớp mắt cảm thấy tảng băng cứng trong lòng tan chảy một tia ấm áp. Thế nhưng trong bệnh viện lại bay đến một mùi đặc biệt đánh vào đầu óc, thuốc khử trùng, ống ô-xy, nước cất...khiến cô nhớ tới khi mẹ chết, trong phòng cấp cứu bóng người lượn lờ, bảo mẫu kéo cô cùng đợi ở hành lang. Bảo mẫu nắm chặt tay cô, cô lo sợ nhìn xung quanh, ngay cả khóc cũng quên mất. Ngày đó có lẽ trời đã mưa, hoặc là trời đầy mây, cho nên trong trí nhớ luôn mờ nhạt, khí trời ở bệnh viện luôn âm u lạnh lẽo, trên hành lang chỉ bật một chiếc đèn nhỏ, sương mù từ ngoài cửa sổ mãnh mẽ tiến vào, từng hồi từng hồi, vừa ướt vừa lạnh, khiến cô muốn khóc cũng không khóc được.

Cô hận ông ta vì ông ta không yêu mẹ, ông không yêu cô còn hại cô như thế. Cô vĩnh viễn không thể quên được lần mình nấp sau cánh cửa, nghe được giọng nói the thé của mẹ đầy đau khổ thê lương: “Anh trước giờ đều không yêu tôi.” Không có danh phận không có nhân duyên bảo đảm, cuối cùng ngay cả tình yêu cũng không có, vậy thì còn thừa lại cái gì? Sau cùng mẹ tuyệt vọng, cho nên mới ở trong phòng tắm cắt động mạch của mình, bà xối nước vào cổ họng, nước ngập đầy bồn tắm, liên tục tràn ra, từ phòng tắm tràn ra ngoài cửa, máu đỏ, nước đỏ, khắp bầu trời đều đầy màu đỏ...Nước đã tràn qua bàn chân bà, tràn qua cả người bà... Chỗ nào cũng giống như có máu đỏ.

Ông ta hại chết mẹ, cho nên cô vĩnh viễn không tha thứ, vĩnh viễn không.

Giản Tử Tuấn cũng nhìn thấy cô, thoáng run một cái rồi tiếp tục đi tới. Chỉ San cần khỏe mới không lên tiếng, đứng lên. Giản Tử Tuấn liếc mắt nhìn cô, nhưng chỉ bắt tay cùng Thừa Hiên, hai người nói chuyện bàn luận vài câu về nhạc cụ, bèn quay người rời đi, đạo đức giả khách sáo. Cuối cùng ông ta cũng không nói chuyện cùng cô, có thể là do ở đây có người ngoài, hoặc cũng có thể ông ấy đối với cô đã hoàn toàn thất vọng.

5. Chương 05

Chương 5

Sau khi dùng bữa Thừa Hiên đưa cô về nhà, lúc lên xe anh mới nói: “Tôi xin lỗi.”

Cô không nghĩ anh sẽ xin lỗi, nên hết sức bất ngờ: “Không sao.”

Anh thật ra không cần phải giải thích cho cô, cô chỉ là cấp dưới của anh, nhưng chẳng biết tại sao, anh lại thấy áy náy: “Tôi cũng không biết sẽ gặp mặt Giản tiên sinh.” Cô tin lời anh nói, bởi vì cô tin, chỉ cảm thấy trong lòng rất không được tự nhiên, giống như là bất an, cô bèn chuyển đề nói: “Nhìn xem, có mặt trăng kia.”

Anh ngẩng đầu, đèn neon lóe sáng, đèn đường như viên ngọc, giống như rừng cây so le giữa các tòa nhà cao tầng mang theo một vòng ánh trắng, mờ nhạt mà mờ lung, tựa như một viên đá cẩm thạch sáng lóa, chẳng thể nhìn rõ, thể nhưng vẫn chiếu sâu vào da thịt. Cô liu riu thấp giọng: “Ba mươi năm trước mặt trắng sáng ngời như một đồng tiền lớn đỏ vàng ảm ứ.” Anh từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, cũng biết đây là một câu nói của Trương Ái Linh [1]. Lấy sự khôn khéo tài năng của cô, mỗi ngày làm việc đều giống như xông pha chiến trận, là dạng phụ nữ điển hình của sự nghiệp đô thị, không ngờ lại có thể đọc Trương Ái Linh. Anh quanh năm ở nước ngoài, trông thấy đa số con gái Hoa kiều ngay cả tiếng phổ thông cũng không nói được, hiếm có được một cô gái tinh trí thanh nhã như cô trên đất nước này. Cô nói: “Đài Bắc quá ô nhiễm, qua vài năm, chỉ sợ mặt trăng cũng không nhìn rõ.”

[1] Trương Ái Linh: là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Câu thơ trên trong cuốn Kim Tỏa Ký của bà.

Anh bỗng nhiên nói: “Có một nơi có thể nhìn rõ.” Tại giao lộ kế tiếp, anh đột ngột rẽ sang hướng khác, cũng không nói gì với cô, trong lòng cô lờ mờ đoán được một ít, quả nhiên, anh lái xe một đường ra Sông Khê, thẳng đến Dương Minh Sơn.

Trên đường núi không có nhiều xe, hai bên đèn đường nối tiếp nhau đập lên cửa kính, giống như một ngôi sao băng cô quạnh. Hồi lâu sau mới nhìn đến hai ánh đèn trước mặt, vừa dài vừa thẳng, chạy đối diện là một chiếc xe hơi có bóng đèn lớn, ánh sáng vừa chuyển, trong nháy mắt đã giao nhau, nhanh chóng bị quăng về phía sau. Rất nhiều ánh sáng và bóng hình nhanh chóng bị vứt về phía sau, lại có thêm nhiều ánh sáng lay động chào đón, chiếc xe nhỏ bé giống như xuyên qua làn sương mù mờ ảo, quẹo một cái, lại quẹo một cái, theo đường núi, chạy thẳng lên trên. Sự thật vốn không có sương, hai bên đường đều là cây cối, bóng của cành cây vụn vặt chiếu trên cửa kính trong suốt, như là tấm băng mỏng mà giòn trong mùa đông. Lúc cô học ở Châu Âu, buổi sáng thức dậy cũng có sương mờ bên ngoài cửa sổ trong suốt ở ký túc xá, đẹp như thế, nhưng không giữ được lâu. Cô miễn cưỡng nhớ lại sâu trong tư tưởng, để mặc anh tùy ý lái xe đi phía trước. Đến đỉnh núi, anh mới chậm rãi dừng xe tắt máy.

Cô đẩy cửa xuống xe, đêm mát như nước, trong bụi cỏ bên đường có tiếng côn trùng kêu chít chít, cơn gió nhỏ bé bất ngờ lướt qua tay, xuyên qua vạt áo lao thẳng vào trong ngực. Dưới chân núi thành phố là một vùng rộng lớn với những ngọn đèn li ti như viên ngọc, như thể vừa đổ xuống đó muôn vàn minh châu, chùm chùm trũ xuống, từng dải óng ánh long lanh ẩn sâu trong cõi hồng trần. Ngẩng đầu quả nhiên có thể nhìn thấy mặt trăng, được tôn lên bởi một vùng mệnh mờ mờ bẽ sở phía dưới, khiến mặt trăng dường như càng nhỏ, càng xa. Ánh trăng màu xám xanh, chiếu lên người, giống như một lớp sa bạc mỏng, vuốt nhẹ một chút sẽ kêu lên sần sật. Nhưng tiếng vang cũng rất dễ nghe, làm cho người ta nhớ đến màu trắng ngà của Taffeta, vải dệt may trong suốt ở Morocco, quần dài kéo qua bãi cỏ, cũng có tiếng ma sát soạt soạt như vậy.

Cô lặng lẽ ngồi xuống vệ đường, hai khừ tay khoanh trên đầu gối, giống như trẻ con trịnh trọng suy nghĩ bản khoản về chuyện lạ, hồn không ở thân mà đặt lên đủ loại nhãn hiệu vấy nổi tiếng, để ý nó ư, cuộc sống chính là dùng để xa xỉ mà. Anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô, khoảng cách không gần, mà cũng chẳng xa, giống đứa trẻ con xếp hàng ngồi giữa đám trẻ.

Anh không nói lời nào, vì vậy cô cũng không nói, hai người ngồi lẳng lẳng nhìn mặt trăng, rất xa, nho nhỏ, ánh trăng sáng rực một khoảng. Không biết nó đã từng chiếu qua bao nhiêu đời người, minh nguyệt bất am ly hận khổ, tà quang đáo hiểu xuyên chu hộ. Nó thật ra cũng biết đấy chứ, thể nhưng đã thấy nhiều lắm ly hợp vui buồn, cho nên rốt cục kiên cường vững dậy, mạnh mẽ vững dậy, ánh trăng bạc bạc, lạnh lạnh, không mang một tia thương xót.

Gió lớn lướt qua, thổi vào trong thân thể có có phần man mát, anh cũng hiểu được, cởi áo vest khoác lên vai cô, tay hạ xuống hơi chân chừ, hình như muốn nắm thứ gì đó, nhưng cuối cùng vẫn rút trở lại. Áo vét có mùi của anh, mùi khô của kem cạo râu và sữa tắm Bath, cô rúc cằm vào trong áo, cổ áo vest phẳng phiu, cô giống như một con tôm sống gửi, an ổn trong vỏ cứng, vừa vận thích hợp, bên ngoài biển cả rộng lớn bao la, rất rộng rất dài rất mệnh mờ, lại khiến cho người ta nảy sinh sợ hãi.

“Chỉ San.”

Anh cuối cùng cũng gọi tên cô, cô cực nhanh quay sang, ngay cả chính cô cũng nghi ngờ, thật ra bản thân mình đang chờ đợi cái gì chứ, một mực chờ, chờ một tiếng gọi này. Anh không hỏi, nhưng cô lại tự nói ra: “Mẹ tôi đã nếm trải rất nhiều đau khổ, tôi là con gái của bà. Nhưng nếu có thể chọn, tôi tuyệt đối sẽ không

chọn làm con gái của bà cùng ông ta.”

Cô họ Phương, là theo họ mẹ. Anh biết, nếu không đã chẳng đặc biệt xin lỗi cô.

Giọng nói anh rất nhẹ, có nhàn nhạt xót xa: “Con người không có cách nào lựa chọn cha mẹ của mình.”

Ngồi quá lâu, cà – vạt của anh có chút nghiêng lệch, hoa văn ca-rô vuông nhỏ, hơi hơi nhả lại thành nhiều hình thoi, buộc lỏng lẻo, tôn lên khuôn mặt anh tuấn. Mặt nghiêng khô ngô, giống như một pho tượng được chạm khắc, nhìn kĩ trên đầu mũi có giọt mồ hôi, ban đêm lạnh thế này, anh lại đổ mồ hôi, khiến người anh có thêm cảm giác chân thực. Mắt anh thâm sâu, mắt một mí nhỏ hẹp, tựa như đáy biển sâu nhất trên đời, làm cho người ta đã ngã vào sẽ không ra được. Thân dưới của cô cứng chắc như trát xi-măng trên nền đường bỗng nhiên hòa tan thành bọt biển, giống như đang ngồi trên thuyền, cả thế giới đều phập phồng nhấp nhô, như thể đang say sóng.

Anh cúi xuống, cô hơi sợ hãi, nhưng cũng không né tránh, chỉ khép hờ mắt lại. Nụ hôn khẽ nhẹ nhàng, như chạm vào râu bướm, đầu tiên là cứng ngắc, do dự, thăm dò, giống như tia lửa bị kíp nổ trong đêm tối, bùng bùng vang lên, trên đường đốt rất nhiều thuốc pháo đỏ đen, rầm rầm rộ rộ vang dội. Rất nhiều ánh sáng vòng cung màu xanh hồng tím lục cam, rực rỡ bùng ra, pháo bông muôn hồng nghìn tía nổ rộ, một đợt một đợt càng cao càng sâu, ánh sáng và sức nóng bùng nổ long trời lở đất. Trong đầu của cô cũng như nổ tung, rất nhiều rất nhiều ánh sáng và sức nóng khấn cấp xông tới, nhồi vào cả người cô, cô gần như không thể thở được. Cô cắn bản không thể thở, móng tay của cô đâm vào cánh tay anh, cánh tay anh gắt gao siết chặt thắt lưng cô, cô thực sự sẽ ngạt thở mà chết mất.

Anh cuối cùng cũng buông cô ra, hai người đều gắng sức hít thở không khí, hô hấp của anh vẫn gấp rút hỗn loạn, trên người cô mặc áo vest, cách áo sơ mi hơi mỏng của anh, nghe thấy nhịp tim anh đập dồn dập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, vừa nhanh vừa vội, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh nói: “Tôi xin lỗi.”

Cô ngẩn người, lại là ba chữ này. Anh quay mặt đi, cũng chẳng hề nhìn cô, thế nhưng trong ngực lại mãnh liệt phập phồng, dường như đang cố gắng kìm nén cái gì đó. Ngay cả chính anh cũng biết, nếu như không dừng lại, không toàn lực kìm nén, tình hình nhất định sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của mình, trượt vào vực thẳm khủng khiếp lúc nào không hay. Trên thế giới ẩn nấp một lỗ đen không đáy, tối tăm lạnh lẽo nhả khí lạnh về phía anh, anh không thể nào trở mặt rơi xuống, chỉ có thể dốc hết toàn lực ngăn chặn.

Gió thổi khí lạnh thấm dần vào thân thể, dường như thổi những vụn pháo hoa còn sót lại, tất cả phồn hoa của thành phố chốc lát đã ngừng. Đêm đen như nhung tơ, nhẹ nhàng vây quanh cô, mọi thứ đều bị bao phủ không dấu không tích, giống như một giấc mộng cảnh, khi tỉnh lại chỉ có màu đen tĩnh lặng. Hoặc như là đứa trẻ nói mê, khóc to giãy dụa ầm ĩ tỉnh lại, bốn phía lại yên tĩnh, thậm chí khóc nháo cũng là chuyện trong mơ. Cô cảm thấy thân thể phát lạnh, lại làm như không có việc gì đứng lên, mỉm cười nói: “Không có gì, ánh trăng rất đẹp.” Cô trả áo vest lại cho anh, trực tiếp đi lên xe, trên áo vest đã nhiễm mùi hương của cô, cô dùng CHANEL NO.19, màu xanh trong suốt thơm mát, hương vị hòa hợp với rêu xanh, làm anh nhớ tới ở Bắc Mỹ có một vùng lớn rừng cây nguyên thủy Vân Sam, núi cao ao hồ xanh thẳm, hồ nước rộng và sâu, ngay cả ánh ngược cũng sạch sẽ trong veo. Anh không biết mùi hương này tới cùng là lưu lại trên áo vest, hay là lưu lại trong lòng mình.

Anh đưa cô đến dưới nhà trọ, nói lời tạm biệt cùng cô, một mình quay về khách sạn. Trong thang máy khách sạn yên tĩnh, bốn bức tường bao quanh như một tấm gương, soi thấy thân hình của anh. Bóng dáng kia cũng mờ nhạt như dưới ánh trăng, mờ nhạt mà mờ lung. Anh trở về phòng đã đi ra sân thượng, kéo cao –vát, có phần bức bối ngẩng đầu lên. Anh ở trong một căn hộ của khách sạn penthouse[2], hai mươi tư tầng, đứng ở nơi cao thế này, giống như đứng trên đỉnh núi, gió thổi bay tay áo, trong không khí phảng phất còn có mùi hương của cô, như bóng hình đi theo, khiến người ta quên mất, chẳng biết ánh trăng ba mươi năm trước, sẽ là hình dạng gì nữa. Chị cả trước đây chưa bao giờ giảng giải cho anh, thỉnh thoảng nhắc đến, cũng chỉ kể sơ sơ vài điều, về quan hệ ân oán giữa hai nhà Phó Dịch năm đó. Anh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, không biết vì sao.

[2] Penthouse: là một căn nhà trên nóc một căn nhà khác. Thông thường các căn penthouse lý tưởng có diện tích lớn hơn ít nhất 200m². Với một căn penthouse, thường không thể thiếu vườn, quầy bar. Sự sang

trọng của penthouse có thể là hồ bơi riêng, là những đặc quyền dành cho nó. Nói chung có thể hiểu là nhà cho vip.

Điện thoại vang lên, anh thật chẳng muốn nghe, thế nhưng chuông vang lên rất lâu, dường như không nghe sẽ không buông tha, anh đành phải quay vào phòng nhắc máy.

Là chị cả gọi tới, hỏi: “Em uống rượu?”

“Không có.”

“Thế sao lại ủ rũ vậy?”

“Có chút mệt.”

Anh chưa bao giờ nói mệt, cô lập tức cảm thấy điểm khác thường, nhưng chỉ nói: “Nếu mệt thì đi ngủ sớm đi, chị thấy em ngay cả sai giờ cũng không chỉnh lại mà bắt đầu làm việc, thân thể vẫn là quan trọng nhất.”

“Chị à...”

“Ừ?”

Một câu nói suýt nữa đã thốt ra, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống, giống như nuốt xuống một hạt ôliu, vừa chua vừa chất lẫn trăm mùi vị, hơn nữa trong ngực còn cứng đờ, chặn đứng hô hấp.

Anh thở dài: “Không có gì, chị cả, chị cũng ngủ sớm đi.”

6. Chương 06

Chương 6

Giản Tử Tuần lần thứ hai hẹn anh dùng bữa tối, anh thông thả đến nơi hẹn.

Giản Tử Tuần hết sức thẳng thắn: “Cậu Triệu lần này trở về, chắc hẳn không phải chỉ là nghỉ ngơi thăm người thân, cậu Triệu quan tâm đến Đông Cù như thế, thậm chí có thể một mực kết luận mức giá báo cáo cuối ngày lúc ấy, ý chí thật không nhỏ.”

Anh cũng vô cùng thẳng thắn: “Giản tiên sinh, Phú Thăng và Đông Cù rõ ràng ngầm ngầm đối địch với nhau, nhưng tối nay, thế lực đã tương đương, Giản tiên sinh chẳng lẽ không muốn nhiều hơn, càng thành công hơn ư?”

Giản Tử Tuần nghe ra ý tứ của anh, qua một lúc lâu mới mỉm cười: “Tôi dựa vào cái gì phải giúp cậu?”

Anh hơi hốt đáp: “Giản tiên sinh, tôi cũng không yêu cầu ông giúp đỡ tôi, tôi chỉ muốn nêu ra ý kiến hợp tác. Cổ phần khống chế của Dịch Chí Duy ở Đông Cù chiếm 14.5%, hơn nữa Dịch Truyền Đông cũng là 11%, cộng lại là 25.5%, mặc dù còn có chú của hắn ta chiếm 6% cổ phần, nhưng nghe nói chú cháu bọn họ bất hòa đã nhiều năm, hình thành như nước với lửa, phần lớn cổ phiếu và quyền lợi đã phân tán trong tay vị cổ đông nhỏ kia. Nếu tôi không lầm, Giản tiên sinh thông qua ngân sách, cũng nắm trong tay khoảng 4% cổ phần Đông Cù.”

Giản Tử Tuần cười nói: “Quả là chí hướng cao xa, không sai, toàn bộ cổ phần khống chế Dịch gia nắm giữ của Đông Cù chỉ có 30%, nhưng lão già đó ở trong hội đồng quản trị, ngoại trừ mình ra ông ta sẽ không tin bất cứ kẻ nào.”

“Ông ta bị bệnh tim nghiêm trọng, lúc nào cũng có thể phát tác, các thành viên trong hội đồng quản trị sẽ không đầu tư riêng vào trong tình trạng nguy hiểm này.” Giọng điệu ông ta nguội lạnh, kiên nhẫn phân tích, giống như đang rành mạch làm thí nghiệm ở trường đại học: “Thời đại thần thoại đã qua, phải cướp lấy quyền lợi.”

Giản Tử Tuần trầm ngâm nhìn anh, đột nhiên nói một câu không liên quan: “Cậu Triệu à, tôi trước đây có phải đã gặp cậu rồi không?”

Anh nói: “Sáng sớm hôm đó ở sân golf, chúng ta đã từng trò chuyện.”

Giản Tử Tuần lắc đầu: “Không đúng, tôi cảm thấy thân thái và ngữ điệu của cậu giống một người – nhưng lại không nghĩ ra người đó là ai.”

Anh mỉm cười nói: “Tôi là em trai của Triệu Quân Mỹ.”

Ông ta “A” một tiếng, biểu cảm trên mặt đan xen phức tạp, không nhìn ra ông đang suy nghĩ gì, giống như đang nhớ tới rất nhiều sự việc, mà dường như cũng chẳng suy nghĩ gì cả. Sau một lúc lâu mới nói: “Thì ra là thế.” Lập tức cười nói: “Không ngờ Quân Mỹ có một người em trai tuổi trẻ thế này, cậu so với cô ấy phải nhỏ hơn đến chục tuổi.”

Anh cùng với chị ba cùng mẹ khác cha, vì thế nhỏ hơn chị ba mươi bốn tuổi, anh nhỏ tuổi hơn nhiều so với chị ba, nhưng cũng gần ba mươi tuổi rồi, thật ra anh và chị ba không có quan hệ huyết thống, mẹ anh là chị của mẹ kế, mà cha anh chẳng qua chồng sau khi mẹ kế tái hôn, thật giống như một bộ tiểu thuyết văn học, giống hơn là bộ phim truyền hình lúc 8 giờ, các nhân vật có quan hệ rối rắm phức tạp, tình tiết ngoằn ngoèo, thay đổi nhanh chóng. Nhưng chị cả rất tốt với anh, nâng đỡ anh trưởng thành, đối xử với anh như tay chân trên cơ thể.

Anh buồn bực trong lòng đứng dậy, gần đây anh thường không hiểu sao mình lại như thế, hay là do áp lực quá lớn, anh trước nay tự chủ rất tốt, chỉ trong tích tắc, tâm tình đã khổng chế tốt trở lại.

Không thể đồng ý, bởi vì Giản Tử Tuần hét giá quá cao. Hơn nữa Thừa Hiên kiên trì muốn thu mua Đông Cù, mà Giản Tử Tuần cũng chẳng hứng thú: “Mặc Dù hiện nay Đông Cù phải đối mặt với hoàn cảnh khó khăn, nhưng Dịch Chí Duy tuyệt đối không vứt bỏ Đông Cù, nếu bức bách chặt quá, không chừng sẽ khiến cho hai bên cùng thiệt hại. Liệu mạng cùng ông ta không có chỗ tốt, có gì phải bất chấp nguy hiểm đến nhường này.”

“Kế hoạch thu mua sẽ lập tức hoàn thành sau khi tập đoàn Đông Cù phá sản, toàn bộ các tổ chức sở hữu và công ty con, phân chia ra thành các tổ nhỏ bán đấu giá. Từ đó về sau Phú Thăng sẽ không còn đối thủ, Giản tiên sinh vì sao không hành động?”

Giản Tử Tuần nhìn chằm chằm vào anh, đột nhiên nói: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Giản tiên sinh là người làm ăn, lợi ích trước mặt, Giản tiên sinh có sao lại không đồng ý chứ?”

Giản Tử Tuần im lặng chốc lát, cuối cùng cười ha ha đứng dậy: “Không sai, lợi ích trước mặt, tôi tại sao lại không đồng ý?”

Đề tài cò kè mặc cả đúng là đau đầu nhất, anh buộc phải bàn bạc sơ sơ về cửa ải lợi ích này, sau cùng rốt cục cũng đạt được thỏa thuận, hai người mới buông lỏng, Giản Tử Tuần xuất thân thế gia, rất chú trọng tới độ tinh xảo của món ăn, vì thế nhàn nhã cùng anh nói chuyện phiếm vài câu về cách trang trí. Giản Tử Tuần bỗng dừng hỏi: “Chị cả cậu có khỏe không?”

“Bệnh cũ, lúc tốt lúc xấu, vẫn liên tục phải uống thuốc Đông y.”

Giản Tử Tuần “đùng” một tiếng, rồi lại không nói tiếp, không hề đụng đũa vào món tôm thủy tinh trên bàn ăn, chỉ âm thầm nhìn vào đĩa sứ hoa xanh, từng con tôm nõn trơn nhẵn nằm gọn trong quả dưa, ôm lấy những hạt sen trắng ngà, giống như hạt thủy tinh xâu thành một món đồ trang sức. Ông ta chăm chú nhìn món ăn, chậm chậm nói: “Người bạn già này lúc nào cũng muốn gặp lại ít nhất một lần, khi nào đó tôi sẽ đi thăm cô ấy.” Anh biết chị cả không muốn gặp bạn cũ, mỗi lần chị trở về đều là tự đi tự đến, cũng không qua lại cùng bạn xưa.

“Cậu năm nay hai mươi sáu tuổi à?”

Giản Tử Tuần trước giờ luôn hành sự cẩn thận, chắc chắn đã sớm phái người tra qua thông tin cá nhân của anh. Không hiểu sao đã biết còn hỏi, Thừa Hiên đáp: “Không, năm nay tôi hai mươi lăm tuổi.”

Ông thở dài: “Con trai tôi nhỏ hơn cậu một tuổi, suốt ngày chỉ biết chọn đủ màu sắc cho xe thể thao, tặng quà cho bạn gái.”

“Đó là cuộc sống hưởng thụ của người trẻ tuổi.”

“Cậu cũng trẻ tuổi.”

Anh chỉ sợ Giản Tử Tuấn hỏi Chi San, anh sẽ không biết nên trả lời thế nào, may mà không phải.

Bữa cơm này ăn trong gần ba giờ, khi đi ra bóng đêm đã dày đặc, anh đi đến bệnh viện thăm chị cả, không ngờ chị đã ngủ.

Trong phòng bệnh chỉ bật đèn ngủ nhỏ ở góc tường, giống như ánh ban mai mỏng manh. Anh nhẹ nhàng ngồi trước giường bệnh của chị, chị ngủ rất say, hô hấp ổn định. Anh nhớ lại hồi nhỏ ở Boston, hiếm thấy trời có bão tuyết liên tục, khi ấy hoàn cảnh của bọn họ không tốt, toàn bộ chi phí trong nhà đều dựa vào số tiền lương trợ cấp ít ỏi của chị. Đêm khuya tuyết rơi nhiều phủ kín cửa, anh đột nhiên lên cơn sốt, nóng đến nỗi khắp miệng đều nổi bóng máu, không có chút sức lực nào, mơ mơ màng màng nằm trên giường, bọc chăn, tuy rất nóng nhưng toàn thân lại phát run. Chị cả lái xe bế anh tới bệnh viện, bởi vì gió tuyết quá lớn, giao thông sớm đã đình trệ, tóm lại chiếc xe hơi cũ dọc đường đi mấy lần chết máy, cuối cùng cũng di chuyển, chạy vào ven đường giữa tuyết đọng thật dày.

Ngoài cửa sổ xe gió bão như gào thét, hoa tuyết lả tả như bữa tiệc, rả rích rơi rụng, đất trời là một màu trắng mênh mông. Không rõ đường, không rõ phương hướng, không ai, chỉ có tuyết rơi xuống vô tận, nằm xuống đất được cuốn bay lên bầu trời trắng xóa, khắp nơi đều là màu trắng như tuyết, trong tích tắc có thể chôn vùi chiếc xe hơi nho nhỏ của bọn họ. Anh bị sốt cao ý thức mơ hồ, cảm thấy rất lạnh, lạnh đến hàm răng run cách cách. Chị cả ôm chặt lấy anh, dùng nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm cho anh, càng ngày càng lạnh, anh mơ mơ màng màng, chỉ cảm giác có giọt nước mưa lạnh buốt rơi trên hai gò má mình. Trong tâm lý anh có suy nghĩ, mình sẽ chết ư? Thế nhưng chị cả lại ôm mình chặt như thế, chặt như thế. Cả người chị cũng run rẩy, nhưng chị chỉ im lặng rơi một dòng một dòng nước mắt, anh nửa tỉnh nửa mê dường như nghe được tiếng nguyền rủa nguyền rủa lợi tuyệt vọng, hung hãn bủa vây sau cùng đến nguyên rủa: “Đồ khốn khiếp, em nghĩ rằng chị muốn chết sao? Chúng ta đều có thể sống sót. Chị nhất định phải sống sót, sống thật lâu.”

Anh vẫn nhớ mãi, trận gió tuyết xảy ra vào đêm khuya kia, có đúng là mình đã nghe được chị nói gì đó hay không? Có lẽ chẳng qua là bản thân mình suy tưởng, vì lúc đó mình đang phát sốt. Thế nhưng điều gì đã giúp chị chống chọi đến phút cuối cùng, đến tận khi bọn họ được 999 cứu ra? Lần ấy chân tay chị cả bị đông cứng gây tổn thương nghiêm trọng, suýt nữa phải cắt cụt, anh cũng vì biến chứng viêm phổi nên ở trong bệnh viện rất lâu, nếu không phải có bảo hiểm y tế, đúng là chẳng biết ra sao nữa.

Hồi nhỏ hoàn cảnh khó khăn như thế, không biết ngày qua ngày chịu đựng thế nào. Anh dần dần lớn lên, sau khi học xong đầu tiên phải đến làm thêm cửa hàng thức ăn nhanh, sau đó lại làm kiêm việc, mỗi buổi trưa đều đưa thức ăn đến công ty chứng khoán. Buổi trưa là thời gian nghỉ ngơi, anh thỉnh thoảng đứng trước màn hình lớn, nhìn những đường thẳng ngoằn ngoèo, thuở nhỏ anh cực kỳ nhanh nhạy với các chữ số, nhìn lâu, cũng hiểu được khá nhiều, bèn về nhà hỏi chị cả, sau đó mỗi ngày gặm bánh mì đều nhìn xem tin tức tài chính kinh tế. Ban đầu chị cả còn vô cùng ngạc nhiên, không biết anh hỏi vấn đề chuyên nghiệp này làm gì, với lại một đứa trẻ hơn mười tuổi, lại nghe những bài báo tài chính kinh tế khô khan nhạt nhẽo một cách say mê, ngày nào anh cũng ghi chép trên máy tính xách tay, mua cổ phiếu ảo, mua vào với giá bao nhiêu, lại bán ra với giá bao nhiêu, mỗi khi dự đoán đúng, lại dùng bút chì đỏ khoanh vào tấm hình bên cạnh. Đến lúc chị cả ngẫu nhiên trông thấy những phần ghi chép này, anh đã làm phần tác nghiệp ảo được nửa năm, trên bản ghi chép chỉ chút những dấu khoanh đỏ, lấp la lấp lánh, giống như có thể thiêu đốt tâm mắt chị.

Nhưng chị không hài lòng, thậm chí vẻ mặt còn như đau lòng, anh không biết vì sao chị lại có nét mặt này, không ngờ sau cùng chị lại mở sổ kiết kiệm mang tên mình, toàn bộ giao cho anh quản lý. Ba năm cao trung, chẳng ngắn cũng chẳng dài, lại thu hoạch được khá khá. Anh vốn nghĩ đã gom đủ học phí đại học rồi, không bằng bây giờ thu tay lại, sau này thi đậu để có được khoản học bổng toàn phần. Cũng năm tốt nghiệp cao trung ấy, chị cả Phó Thánh Hâm lần đầu tiên mà cũng là lần duy nhất kể lại chuyện xưa. Từ đó về sau, cái tên Dịch Chí Duy trở thành thách thức quan trọng nhất của cuộc đời này, luôn luôn khắc

ghi trong tâm trí. Hồi học đại học bài vở rất nặng nề, anh lại học khoa kỹ thuật hàng không có tiếng MIT, mỗi ngày đều bận rộn ở phòng thí nghiệm và thư viện. Thành tựu huy hoàng nhất không phải là ba năm học hết tất cả các bộ môn, mà là dự đoán thành công trùng với hướng đi của ngân sách, ở quỹ tiền tệ quốc tế kiếm được bội tiền. Mãi đến khi tốt nghiệp đại học, mới coi đây là nền tảng để bắt đầu công việc, toàn tâm toàn ý quản lý đầu tư. Chỉ có điều trong khoảng thời gian ngắn đã phát triển nhanh chóng, thuận lợi khiến người ta không theo kịp.

Anh chưa từng cảm hận người nào, Dịch Chí Duy là ngoại lệ, bởi vì biểu hiện trên khuôn mặt chị cả là tuyệt vọng, như thể cả thế giới đã rời bỏ chị, vì vậy anh quyết tâm, không bao giờ buông tha cho ông ta. Anh chắc chắn sẽ thắng ông, chắc chắn sẽ thắng, sau đó giúp chị cả tìm một thế giới khác.

Anh ngưng mắt liếc nhìn khuôn mặt chị cả trong bóng tối, dường như cảm nhận được gì đó, chị đang say ngủ bỗng nhiên tỉnh lại, hơi mờ mịt mở mắt, lúc này vẫn còn buồn ngủ, chị nhìn thân hình cao lớn thẳng tắp của anh, thì thào vài tiếng, giọng điệu lơ mơ không rõ, anh chỉ nghe rõ được hai chữ phía sau, hình như nói: “Em à?”

“Là em, chị cả.” Anh tự nhiên cúi người cầm tay chị, đầu ngón tay chị lạnh như băng, cổ tay hơi run lên. Anh không khỏi hỏi: “Chị cả, chị sao thế?”

Cô trấn tĩnh lại, giọng nói cũng hết sức bình tĩnh: “Không có gì, chỉ là nằm mơ thôi.” Lại hỏi anh: “Muộn thế này còn qua đây à?”

“Muốn đến thăm chị.”

Cô dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không biết,” Anh thở dài: “Ngày hôm nay nói chuyện cùng Giản Tử Tuần rất thuận lợi, rất suôn sẻ, em ngược lại thấy hơi lo lắng.”

“Giản Tử Tuần này tâm kế gian xảo, để mắt kỹ tới ông ta thì tốt hơn.”

Anh hít sâu một hơi: “Hiện giờ Dịch Chí Duy còn đang nằm trong bệnh viện, nhưng người này từ trước đến nay luôn miễn cưỡng, không biết có thể giấu được ông ta vài ngày không.”

“Dịch Truyền Đông đâu?”

“Nếu không phải anh ta tư chất bình thường, thì cũng chỉ là sấm vai heo ăn hổ [1], so với Dịch Chí Duy, anh ta đúng là không có ưu điểm.” Anh đưa tay che miệng, không trông thấy ngáp một cái: “May mà công ty bên này được bàn tay của hai người điều khiển, Phương Tiểu thư và Trần tiên sinh đều vô cùng tài giỏi, giúp em tiết kiệm được không ít tâm tư.”

[1] Heo ăn hổ: Giả làm heo dụ hổ đến ăn, lúc hổ đến thì lại cởi bỏ hình dáng con heo để ăn thịt hổ.

Cô nhìn anh yêu thương: “Công việc để ngày mai hăng giải quyết, nhìn em mệt đến nỗi mắt cũng không mở được, về nghỉ ngơi trước đi.”

Anh cố tình oán hận: “Chị cả, chị vừa cười mắt em nhỏ hử?”

Có lúc ở trước mặt chị, anh lộ tính trẻ con như thế này, thật ra mắt anh cũng chẳng hề nhỏ, anh lớn lên với mắt híp một mí, đuôi mắt hơi vênh lên trên, là cái mà người ta gọi là mắt hoa đào, không cười cũng giống như đang cố nén. Cô bị anh đùa nỏ nộ cười: “Rõ là vớ vẩn.”

7. Chương 07

Chương 7

Vụ tiến hành thu mua vô cùng thuận lợi, giá cả cổ phiếu Đông Cù đang tuột dốc, thừa dịp lúc thấp mà thu nạp, đàm phán cùng vài cổ đông cũng khá suôn sẻ. Chỉ San hành sự vốn đã ổn thỏa, lúc này lại cùng một

đồng nghiệp khác liên thủ góp thêm vào việc mua bán, hơn nữa còn an tĩnh, gần như không để lộ chút dấu vết nào. Thừa Hiên cực kỳ bình tĩnh, cuộc đại chiến trước mắt, anh thậm chí còn tỏ vẻ thản thờ. Họ dạo này thường xuyên tăng ca cùng nhau, sau khi hết giờ làm cả đám người cùng đi ăn cơm, đều là thanh niên tuổi trẻ, mặc dù anh là cấp trên, nhưng sau vài lần hạ cố, hiểu rõ nhau, cũng coi anh là người một nhà. Dán mắt vào công văn nhiệm vụ vô cùng nặng nề của thị trường chứng khoán, Hà Diệu Thành nói: “May mà có Chỉ San.”

Hai chữ “May mà” này, tóm lại khiến Thừa Hiên hơi có cảm giác khác thường, anh khi làm việc chưa bao giờ bị phân tâm, thế nhưng Chỉ San giống như một tia sáng, luôn yên lặng tiến tới chiếu rọi vào. Đến khi anh phục hồi lại tinh thần, cô đã rời đi theo dõi máy tính, cô mặc bộ đồ màu be, vẫn là phong cách cũ, hai bên tai có một chiếc khuyên tai kim cương xỏ qua, dưới ánh đèn chợt lóe lên, tựa như giọt nước mắt, chưa kịp rơi xuống, đã vỡ tan. Anh chần chừ chốc lát, vẫn mở miệng hỏi cô: “Phương tiểu thư, cuối tuần này cô có rảnh không?”

Chỉ San nhướn mày nhìn anh, đôi mắt như đá quý, đen trắng rõ ràng, có thể thấy rõ bóng ngược trong đó. Anh giải thích với cô: “Là tiệc rượu thương nghiệp, bởi vì nhất định phải mang theo bạn, cho nên mới vội nhờ cô giúp đỡ.”

Cô nghĩ, kể cả bản thân có đàn độn đến đâu, cũng phải biết từ chối anh ta. Kết quả cô vẫn đi làm tóc, chọn trang phục dạ hội, theo anh đi tham dự tiệc rượu.

Anh đích thân lái xe tới đón cô, trang phục dạ hội là một chiếc váy sa tanh đen, dài gần chạm đất, cắt may đơn giản, bên dưới là chiếc thắt lưng có đường cong được tô điểm bằng chi chít những hạt thủy tinh lẻ tẻ, như vô số miếng vẩy cá nhỏ xíu, bước đi nhẹ nhàng chậm chạp trong suốt lung linh. Cô búi mái tóc dài thành một cụm, gắn một chiếc vương miện kim cương nhỏ, như một nàng công chúa, công chúa biển. Cô nhìn anh mỉm cười, trong nụ cười kia rốt cuộc cũng không che giấu được nỗi u sầu, giống như biết rõ khi bình minh lên chính mình từ cây hoa hồng sẽ hóa thành bọt biển. Anh nghe được tiếng tim mình đập đập dồn, lồng ngực ra sức va đập, lơ mơ có cảm giác đau. Anh chưa bao giờ mãnh liệt nhận thức sự tồn tại của một người, cô ở ngay bên cạnh anh, không gian bên trong xe, kè sát. Còn cô ở chỗ này, mỗi lần anh hít thở đều nghe thấy, bọn họ rất khác biệt, giống như nướng cháy, gầy không được, lật cũng không xong, chẳng thể chạm vào.

Ngoài cửa sổ xe ánh đèn rực rỡ, trong thành phố tiếng “Bíp bíp” rầm rĩ náo nhiệt, dòng xe cộ xuất hiện vượt qua. Đèn noen từ từ thấp lên, những tấm bảng hiệu đủ màu sắc hình dạng trong trời đêm bắt đầu nhấp nháy. Anh lái xe, xuyên qua những nhịp đập phồn hoa nhất trong thành phố, chỉ hi vọng con đường này vĩnh viễn không đến điểm cuối, để có thể vĩnh viễn ngồi cùng cô như thế này; lại hi vọng con đường này lập tức đến điểm cuối, đến lúc đó có thể kết thúc mọi thứ, kết thúc loại nguy hiểm khi cùng một chỗ với cô.

Tiệc rượu được tổ chức ngoài trời, hình thức trang trọng lồng lẫ, dù sao đây cũng là bữa liên hoan thương nghiệp mỗi năm một lần, có rất nhiều thương nhân quý gia lớn đều tham dự, số phóng viên hầu như so với khách quý còn nhiều hơn. Anh đưa cô vào bàn, hai người nắm tay nhau, bất kì ai cũng thấy đó là Kim Đồng Ngọc Nữ, một cặp đẹp đôi. Chỉ có điều anh quanh năm ở nước ngoài, làm việc lại cần mẫn, ở trong vòng tròn này là khuôn mặt mới, vì vậy trái lại có cơ hội ngoảnh mặt làm thinh.

Gây ra náo động nhỏ là một vị mới nổi trong giới bất động sản Kỷ Vinh Hào và vợ có mặt, Kỷ phu nhân đeo một chiếc vòng cổ kim cương rực rỡ bóng loáng, mặc dù vòng cổ là các hạt kim cương, nhưng mỗi hạt xâu dài đến hơn 30cm, hơn trăm hạt kim cương trong suốt sáng bóng, giống như vô ý cuốn hàng triệu thiên hà long lanh vắt lên cổ. Sớm có người sắc mắt nhận ra đó là vòng cổ Cartier mới thiết kế năm nay, tháng trước vừa ra mắt ở Luân Đôn, cả thế giới tuyệt đối không thể tìm ra vòng cổ kim cương thứ hai giống như vậy, các phóng viên lập tức toàn lực mưu sát cuộn phim. Kỷ Vinh Hào cố ý lui về phía sau một bước, thuận tiện cho phóng viên chụp hình. Đang mặt mày hớn hởi, bỗng trông thấy lối vào lại có người đến, chính là trường kỳ khắp chốn cản tay người khác để làm việc, chủ tịch Đông Cù Dịch Chí Duy.

Kỷ Vinh Hào không ngờ sẽ gặp được Dịch Chí Duy, chỉ thấy ông ta tinh thần rất tốt, không thấy tí xíu nào về bị bệnh. Ông ung dung đi cùng bạn gái, điềm tĩnh phong độ, quần áo kiểu dáng đơn giản cùng quần dài màu đen, ngoại trừ trên ngực có một chiếc cài áo kim cương Tiffany, cả người cũng chẳng có thêm bất cứ trang sức dư thừa nào khác, Kỷ Vinh Hào không khỏi cười nói: “Bạch tiểu thư càng ngày càng đẹp, Dịch

tiên sinh tại sao lại không chu đáo thế, hôm nay nơi này long trọng như thế này, vậy mà lại để Bạch tiểu thư cổ trống đi vào ư.”

Dịch Chí Duy chỉ mỉm cười, cũng không trả lời. Một gã phóng viên đã ngẩng đầu trông thấy ông, vừa mừng vừa sợ hô lên “Dịch tiên sinh tới.” Ngay lập tức khiến cho phóng viên rối loạn một hồi, lộn xộn chen nhau lên, chồng chất vây xung quanh ông và bạn gái. Đây là lần đầu tiên ông xuất hiện trước công chúng sau khi xuất viện, chỉ nghe tạch tạch một tiếng nhanh chóng nhấn nút ở lối vào, vô số ánh đèn flash cao thấp nối tiếp nhau nhấp nháy, sáng đến nỗi ngay cả mắt cũng không mở ra được, lập tức quăng vị Kỷ phu nhân phục trang đẹp để kia sang một bên.

Thừa Hiên và Chỉ San đứng lặng ở đằng xa, nhìn ánh đèn flash nhấp nháy ở bên kia, Chỉ San bưng ly sâm banh, không nhìn được khe khẽ nói: “Có phải thảm như ngồi tù hay không?”

Anh nở nụ cười, cô cũng cười. Hai người vui vẻ hòa nhã đứng dậy, bộ trang phục lỏng lẻo trong màn đêm, rượu sâm banh tinh khiết, gió đêm mang men say, tất cả như liên quan mà cũng chẳng liên quan gì đến người kia, đứng dậy nhìn xem cảnh ngợp vàng son mờ nhạt phía dưới, nhìn rõ thấy người ở trước mặt, anh tựa hồ trở nên lơ là.

Âm nhạc vang lên, anh để chén rượu xuống, cực kì ra vẻ quý ông đưa tay về phía cô, cô thoáng sợ run một cái, mới đặt tay mình vào trong tay anh.

Vũ khúc rất chậm, là một bài hát Tiếng Anh cũ “Where have all the flowers gone”, ca sĩ trên đài một lần lại một lần cúi đầu ngân giọng hát: “Where have all the flowers gone? Long time ago...” Câu hát phiến muộn thế, năm tháng như nước, hoa rơi phương nào... Đêm là một đóa hoa hồng nở rộ, nở rộ đến khi nào rồi sẽ có lúc tàn phai: “When will they ever learn? When will they ever learn?” Bạn cũng biết... bạn cũng biết... Một lần lại một lần hỏi, một lần lại một lần hỏi, phiến muộn thế, mê man thế... Liệu có ai sẽ biết? Trong màn đêm không khí thoang thoảng hương hoa thơm mát, mọi người ồn ào trò chuyện với nhau trong điệu nhạc, hết sức chuyên tâm chậm chậm khiêu vũ.

Người khiêu vũ không nhiều, chỉ có đúng bảy tám người, tùm nập tùm ba lại một chỗ, nhẹ nhàng kể chuyện cười tán phét. Sàn nhảy ở gần đài phun nước, trong đài phun nước có rất nhiều ánh đèn, lấp lánh như tan chảy vào mặt trăng nhỏ bé. Một cái bóng đèn vắn vẹo ở trên đầu con rắn bạc bị vỡ, trên đỉnh pho tượng bằng đồng có thác nước róc rách chảy xuống, bị gió đêm thổi trúng tản ra những hạt nước li ti, dính vào cánh tay trần trụi của cô, mát lạnh thấm vào người. Tay anh không quá chặt cũng không quá lỏng nắm eo cô, tiếng ca tản ra như nước, mờ ảo mà xa xăm: “When will they ever learn? When will they ever learn...”

Ai biết được, liệu có ai sẽ biết, tại đây trong đêm nay, không biết tương lai xa xôi ấy, những người im lặng trong quá khứ, ai có thể biết...

Đêm nay không có ánh trăng, quét lên bãi cỏ chỉ có bầu trời dẹt đầy sao mang hình bóng đèn, bầu trời đêm sâu đen tĩnh lặng, như thể bối cảnh vĩnh viễn xa xôi. Giai điệu thông thả mà ưu mỹ, đây chỉ là một buổi đêm bình thường, không có gì đặc biệt, cô uống khá nhiều rượu sâm banh, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Ca sĩ còn đang vô cùng thương cảm ngân giọng hát: hoa rơi phương nào, năm tháng như nước, hoa rơi phương nào...những đóa hoa này đi qua bao năm...bạn cũng biết...bạn cũng biết...Đứng giữa trung tâm nhộn nhịp này, bên tai vang lên giọng ca rất nhỏ một lần lại một lần đang hỏi: Bạn cũng biết...bạn cũng biết...

Về mặt của anh hình như có hơi hoảng hốt, anh rất ít khi lộ ra vẻ mặt thế này. Cô nhìn theo ánh mắt anh, thấy anh đang lắng tai nghe mấy vị không giàu có cùng nhân vật cao quý tán phét, Dịch Chí Duy rất ít nói chuyện, thỉnh thoảng mới quan tâm lấy một ly sâm banh cho người bạn gái thay thế bên cạnh, sau đó quay đầu, như trước không thèm để ý lắng nghe người khác bàn luận viển vông. Mặc dù trên mặt ông ta mỉm cười, đáng cười kia cũng không xoi mói, nhưng anh biết đó chẳng qua là xuất phát từ lịch sự.

Rốt cục cả cuộc đời này ông ta có cơ hội, thực sự cười to thoải mái hay không?

Thừa Hiên hơi sững sờ nhìn chằm chằm vào nụ cười của ông ta, hồi nhỏ anh rất bướng bỉnh, chị cả bận rộn làm việc, không có tiền thuê bảo mẫu, khóa cửa để anh ở nhà một mình. Một mình anh chỉ cầm xe đồ chơi, có thể chơi rất lâu. Đôi khi có ngày còn bò lên gác mái, một mình nằm ngay trên sàn nhà ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại xung quanh tối om, khóc lâu lắm mới vớ được cái đèn, bật đèn điện nhìn thấy trên gác mái đầy đồ vật lộn, lau khô nước mắt, lại tiếp tục chơi một mình.

Kể từ đó, căn gác mái nho nhỏ trở thành hoa viên bí mật của anh. Năm anh mười tuổi trốn trong gác mái xập xệ, tìm thấy mấy hòm cũ chứa ít sách vở và đồ vật lộn xộn của chị cả khi còn trẻ, bị anh lục lọi hết cả ra.

Chính tại chỗ đó, anh nhìn thấy một chồng lớn các bức ảnh cũ.

Chất ảnh chụp cực tốt, màu sắc cũng không bị hỏng, chụp lúc không để ý, có một số hoàn toàn là hướng ống kính chụp bữa. Bối cảnh chụp ảnh luôn luôn ở cùng một căn nhà, gọn gàng rộng rãi, chụp phòng khách, phòng đọc sách, sân thượng, có cả phòng bếp. Tất cả ảnh chụp đều là một người, cũng có vài tấm là ảnh chụp chung, cực kỳ thoải mái, vừa nhìn đã biết ngay không dùng giá ba chân mà chỉ giơ cánh tay tùy tiện ngấm rồi chụp được. Ống kính để gần quá, như là cách chụp hai cái đầu dí sát vào nhau lưu hành một thời trên đường phố, nhưng hai khuôn mặt cười rất rạng rỡ. Có tấm ảnh chụp người kia đang nghe điện thoại, nhấc tay che khuất nửa bên mặt, hình như là đang che đi ống kính. Đặc biệt nhất là tấm ảnh chụp một tay đang nắm chặt một cánh tay khác, cổ tay cô gái mảnh khảnh, bị chàng trai nắm ở trong tay. Chụp được hơn nửa khuôn mặt, rõ ràng đang cười. Cười tươi sáng đến nhường này, con mắt nhỏ sáng long lanh, như đang chìm đắm trong sự cứng chiều.

Cách tấm kính thủy tinh mỏng, cách thời gian và không gian xa xôi, cách tất cả quá khứ mà anh không biết, thời gian ngừng lại ở tấm kính kia, giống như dùng những thứ ấy để chứng minh từng có một hạnh phúc đã trôi qua.

Ông ta thật sự chưa bao giờ hạnh phúc ư? Thừa Hiên nghi ngờ nếu ông chưa nhìn qua những bức ảnh đó, có lẽ sẽ cho rằng mọi thứ, chỉ tồn tại trong phán đoán ngớ ngẩn của mình. Ông ta từng tàn bạo vô tình xé rách tất cả, khiến cả thế giới trước mặt một người con gái sụp đổ. Giờ đây ông ta bình an vô sự đứng ở chỗ này, hình như rất thanh thản. Nụ cười sáng rực thế, cũng chỉ là làm bộ đối trá của một con người đạo đức giả.

Anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông ta.

Từng bước từng bước buộc chặt lưới, mà sợi dây thừng đó đã vững vàng nắm trong tay anh.

8. Chương 08

Chương 8

Chuyện bất ngờ xảy ra vào hôm thứ Hai, Dịch Chí Duy đột nhiên hẹn anh đi ăn tối, lòng anh lập tức trầm xuống. Không có lí do gì nhanh như thế, không có khả năng gì nhanh như thế ông ta đã phát hiện ra. Thị trường gió yên sóng lặng, tất cả dấu vết đã được bọn họ xử lí sạch sẽ, ông ta không có khả năng nhanh thế đã phát hiện ra điều khác thường.

Anh vẫn đi đến nơi hẹn.

Cuộc hẹn ở một câu lạc bộ nổi tiếng tại nhà hàng phương Tây, ở đây luôn có chế độ hội viên, nhưng ngày hôm đó khách đến rất ít, cả nhà hàng gần như chỉ có hai người họ.

Dịch Chí Duy đến sớm hơn anh, đứng trước cửa sổ thủy tinh nhìn xuống phía dưới, ở ngoài cửa sổ trong suốt là một sân đua ngựa hình bầu dục rất lớn, như là sao chép ra từ một cái sa bàn, nhưng lại không có núi non sông ngòi, cũng không có cao thấp lên xuống, ở trên sa bàn bằng phẳng, người cưỡi ngựa chăm sóc huấn luyện những chú ngựa khỏe khoắn. Ngựa thuần chủng ở Hannover, da lông màu nâu như gấm vóc, giữa ráng chiều tỏa sáng lấp lánh, người cưỡi ngựa chạy chậm vòng quanh, bốn vó trong sân đá tung lên đất cát, đập vỡ ánh tà dương.

Nắng chiều xuyên qua thủy tinh rơi trên người ông, cả người được mạ thêm một lớp màu vàng, ông nhìn ngựa chạy băng băng giữa sân, hình như đang suy nghĩ gì đó.

“Dịch tiên sinh.”

Ông quay sang, bất ngờ như chưa phục hồi tinh thần lại, hơi hoảng hốt nhìn vào người thanh niên trước mặt.

“Xin chào.”

Anh bắt tay cùng ông ta, anh chưa từng đối mặt với ông ta gần thế này, có một cảm giác quen thuộc đến ngỡ ngàng, giống như đã từng gặp mặt. Không sai, anh đã sớm gặp qua ông ấy, nhiều năm vậy rồi, tất cả mọi thứ về ông, anh lúc nào cũng đặc biệt chú ý. Bất kể là tin tức mới trên TV, hay là phỏng vấn trên các tờ báo và tạp chí.

Nụ cười của Dịch Chí Duy nhẹ nhàng, giọng nói cũng rất ung dung: “Vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm ơn với cậu Triệu, cảm ơn cậu ngày đó ở sân bóng đã cứu tôi.”

Anh đáp: “Đó là lẽ đương nhiên.”

Đơn giản là xuất phát từ đạo nghĩa, người xa lạ cũng có thể vươn tay giúp đỡ. Hơn nữa anh đã nỗ lực tiếp cận ông ta gần chục năm, cuối cùng một ngày có chiến lược, sao lại không chiến đấu với ông ta một lần chứ?

Trên bàn có hai cốc nước suối, vô số những bọt nước dọc theo thân cốc trong suốt chậm chậm nổi lên, từng hạt nhỏ trong suốt long lanh, giống như châm cứu, dày đặc, một đồng chồng chất lên nhau nổi lên miệng chén, lặn lẽ vỡ tan, thế nhưng vỡ hạt này lại có hạt khác lên, từng hạt nổi tiếp từng hạt chậm chạp nổi lên, lại nổi lên...

Giọng nói Dịch Chí Duy liền một mạch: “Cậu Triệu năm ngoái chủ trì việc thu mua “J&A”, thành tích rạng rỡ, khiến kẻ khác vừa tức vừa sợ, thật sự đã nâng cộng đồng doanh nghiệp Trung Quốc lên một tầng ới.”

“Dịch tiên sinh có chuyện gì xin nói thẳng.”

Dịch Chí Duy cười nhàn nhạt: “Cậu Triệu hôm nay yêu mến Đông Cù, nhưng đáng tiếc đây là sản nghiệp của tổ tiên để lại, thứ cho tôi không thể vứt bỏ. Nếu như cậu cứ khăng khăng làm theo ý mình, tôi chỉ có thể tiếp cận đến cùng thôi.”

Lòng Thừa Hiên chìm xuống, anh không biết ông ta bằng phương pháp gì mà biết được, không biết ông ta nhìn ra sơ hở ở chỗ nào, anh chưa từng gặp qua đối thủ như thế, xem ra cuộc chiến này, so với tưởng tượng của anh còn gian khổ gấp bội.

Anh đứng mực đáp: “Việc mua bán công ty Đông Cù, tất cả đều là hành động tài chính hợp pháp trong ngành thị trường.”

Dịch Chí Duy hơi nheo nheo mắt, đôi mắt một mí hẹp dài, ánh mắt thâm sâu sắc bén, dừng trên người anh, giọng nói khê như thở dài: “Tiếc thật.”

Ánh mặt trời chiếu lên mặt Thừa Hiên, tia sáng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, vẫn hơi có cảm giác nóng nóng, tiếng ngựa hí mơ hồ trong sân, như thể từ một nơi rất xa truyền đến. Theo lý thuyết thì nói đến nước này, không cần thiết phải nói chuyện với nhau nữa. Nhưng Dịch Chí Duy lại quay sang hỏi anh: “Biết cưỡi ngựa chứ?”

Đây không giống như lời mời, cũng không giống như thương lượng, chẳng có lý do, thế mà anh lại gật đầu đồng ý.

Trong chuồng ngựa rất yên lặng, trừ vài con ngựa vểnh tai, thẳng cổ thò ra khỏi cửa gỗ nhìn chăm chăm bọn họ. Ông ấy dẫn anh tới chỗ một con ngựa to khỏe, gốc cực thuần, lông toàn thân màu nâu, trên trán có một nhúm lông nhỏ màu trắng. Dịch Chí Duy cho ngựa ăn đường, con ngựa kia cúi đầu vào lòng bàn tay ông, cuốn đầu lưỡi ăn một viên đường. Ông vỗ trán ngựa, trên mặt sơ ý lộ ra vẻ dịu dàng: “Tôi còn có hai con ngựa ở Anh Quốc, thỉnh thoảng hứng thú muốn đến cưỡi một con, nhưng ngấm lại ngồi máy bay mười mấy giờ đồng hồ, lại thấy lười.” Ông cầm một nắm to viên đường đưa cho Thừa Hiên: “Cậu thử xem.”

Đầu lưỡi ngựa mềm mềm liếm lên lòng bàn tay thô ráp, có xúc cảm kỳ lạ, anh cảm thấy mình cũng là viên đường, cuốn một cái, sẽ bị cuốn đến thịt nát xương tan, thế nhưng nếu cuốn thật lâu trong lòng bàn tay, sẽ lặn lẽ tan chảy. Ngựa ăn xong đường, cũng đứng dậy thân thiết với anh, cổ dài cúi xuống, liên tục ngửi ngửi anh. Lòng bàn tay vẫn ẩm ướt, nhưng không thấy bẩn, cũng không thấy ghét, chỉ cảm thấy có thứ gì đó dâng lên, ngay cả bầu không khí cũng dâng lên nồng đậm.

Họ dẫn ngựa của mình đi ra sân đua, nối tiếp nhau lên ngựa, hai con ngựa chạy nước kiệu nhỏ, nhẹ nhàng di chuyển có quy luật, ngựa của anh dần lao đi nhanh, chạy hơn quá nửa vòng tròn, đằng sau là Dịch Chí Duy đang đuổi tới. Nhìn lại phía sau, ông ấy một người một ngựa như đang ở rất xa, xa hơn cả chim khổng tước xanh trên bầu trời bao la rộng lớn, nhìn vào màu xanh tinh khiết ấy, tựa như chiếc bát lưu ly lớn không gì sánh được, cầm đập xuống, cách độ dày và nặng của ngọc lưu ly, thấy rõ phần dưới có màu xanh thẫm lấp động. Còn anh cưỡi ngựa đứng ở nơi này, màu sắc lại dần dần tan ra, gộp cả người cả ngựa vào, mới tan được thành hình dạng ngọc lưu ly trong bầu trời ấy.

Thừa Hiên lái xe quay về công ty, sắc trời ngày một tối, từ xanh thẫm biến thành xanh tím, từ xanh tím lại trầm xuống thành màu tro tím, cuối cùng màn đêm dần buông xuống, những ánh đèn mỏng manh sáng lên trong đêm đen xuyên qua khung cảnh, càng đi lên trên, ánh đèn cũng càng nhạt, hé ra một ngôi sao lớn mờ mờ, như cây đinh, đóng vào trong trời đêm. Anh nhớ đến tiêu bản con bướm trên bản thảo đen như nhung, cũng là một cây đinh thế này đóng sâu xuống, ghim trái tim con bướm đó, để đôi cánh xinh đẹp kia mãi mãi mở rộng.

Anh không nghĩ công ty vẫn có người, đã sớm qua giờ tan tầm, cửa ban công khép hờ, phát ra nửa ánh đèn sáng trắng, giống như là ánh trăng, thế nhưng ánh trăng sẽ không sáng rực thế này. Anh bước vào trong ánh sáng kia, khẽ đẩy cửa.

Thì ra là Chỉ San, đang ghi chép vào tấm bảng hiển thị trên màn hình máy tính, cô cầm một cái sandwich, vừa gặm vừa nhìn.

Hình như là bị nghẹn, bèn vội vàng uống một ngụm cà phê lớn, ngẩng đầu lên, chợt trông thấy anh.

Miệng cô còn dính vài giọt, hơi nhếch khóe miệng, có vẻ giống một đứa trẻ bướng bỉnh, anh ra vẻ thần bí, giơ ngón tay định giúp cô lau đi vết bọt sữa trắng, nhưng chẳng hiểu sao lại thuận thế trượt xuống phía dưới, trượt xuống cái cằm đầy đặn của cô, nâng lên khuôn mặt.

Nụ hôn sâu vội vã, cô tha thiết bám chặt anh, anh gần như muốn trói cô vào trong cơ thể mình, lý trí rốt cuộc không ngăn chặn được hứng thú đang dâng trào. Hơi thở riêng của cô mát lạnh, hòa lẫn với hương vị cà phê và đồ ăn, lưng cô miễn cưỡng chống vào mép bàn làm việc, không thể lùi, bọn họ đều không thể lùi, chỉ tuyệt vọng mà dây dưa, không chịu buông ra, không thể buông ra.

“Choang” một tiếng, tách cà phê bị va phải rơi xuống đất, từng giọt bắn ra tung tóe, nhìn thấy mà giật mình.

Anh vẫn ôm cô chặt chẽ, hai người không biết làm sao nhìn chiếc tách sứ đã vỡ. Những mảnh nhỏ trắng như tuyết, sắc bén, dưới ánh đèn phản chiếu tia sáng lạnh lẽo.

Cuối cùng cô nói: “Để em quét dọn.”

Lòng anh ngổn ngang, khẽ nói bên tai cô: “Kệ nó đi.”

Kệ nó đi, kệ nó đi, kệ nó đi...

Nếu ông trời đã định, vậy kệ nó đi.

Trước đó, việc làm tùy ý duy nhất trong cuộc đời của anh, cùng lắm là tốt nghiệp trung học cứ khăng khăng theo ý mình đi học MIT.

Chỉ cả hi vọng anh học HBS, nhưng anh biết, nếu mình học Trường kinh doanh Harvard, mọi thứ trong tương lai chỉ sợ chẳng khác nào ngồi mát ăn bát vàng. (làm ít công to)

Anh thật không muốn, nên đó là lần duy nhất anh buông thả mình, tự đi đến đại học, học không liên quan tí gì đến chuyên môn – biết rằng có lẽ là lần cuối cùng, vì khi đó đã nhận thức sâu sắc cuộc sống của anh dường như giống với con bướm kia, bị đóng trên bản thảo đen như nhung, đau thương đẹp đẽ, mà lại không thể động đậy. Những cây đinh dài vô hình màu bạc kia, đâm xuyên thật sâu vào cuộc đời anh. Ý nghĩa của cả đời anh đã sớm định trước, anh không được phép đấu tranh dù chỉ nửa phần.

Ngày hôm sau anh đến bệnh viện thăm chị cả, không ngờ chị ba cũng tới.

Chị em họ rất hiếm khi gặp nhau, phần lớn nguyên do là vì Giản Tử Tuấn. Triệu Quân Mỹ mua hoa quả và tổ yến đến, còn có một bó hoa tươi to, mỉm cười nói: “Nhìn sắc mặt chị cả đã khá hơn nhiều.” Trông thấy Thừa Hiên, khẽ “A” một tiếng: “Thằng nhóc xấu xa, hình như lại cao thêm rồi.” Cô tuy có bất hòa với chị cả, nhưng từ nhỏ đã yêu mến Thừa Hiên, coi anh như cậu nhóc, kiễng chân ôm lấy bờ vai anh, cười nói: “Thừa dịp không có ai tranh giành với chị, mau mau ôm một cái nào.”

“Chị ba ngày càng trẻ đẹp.”

Triệu Quân Mỹ hé môi cười: “Lắm lời.” Chăm chú ngắm anh: “Làm sao lại gầy thế này, đúng là càng lớn càng giống em tư. Thảo nào nhà người ta nói...” Cô nói đến đây, đột nhiên cười ha ha: “Quên mất không mang sách cho Thánh Hiên rồi.” Thừa Hiên ngạc nhiên nói: “Anh tư muốn chị mang sách cho anh ấy? Mặt trời mọc ngược ở đâu ư?” Quân Mỹ vỗ lên lưng anh: “Không cao không thấp, nó vẫn là anh tư của em.” Còn cười cười tố cáo anh ấy: “Nó nào có nghiêm chỉnh đọc sách đâu, lớn tướng thế rồi còn muốn chị mang cho nó truyện tranh mới xuất bản, vẫn còn trẻ con lắm.”

Chị cả lúc này mới hỏi: “Thánh Hiên ở Úc có khỏe không?”

Quân Mỹ nói: “Tính khí nó sinh ra thế, sao có thể yếu ớt mà đi đến nơi nào.”

Thừa Hiên nói: “Anh tư sống lạc quan, sẽ được hưởng hạnh phúc.”

Quân Mỹ đánh giá anh: “Thằng nhóc xấu xa, sao tự nhiên lại vác cái bản mặt cụ non thế, có tâm sự gì chổng chắt hử?”

Anh kể qua loa: “Công việc không như ý thôi.”

Tình hình thu mua còn kém hơn anh nghĩ, tuy rằng đã dự liệu trước, nhưng không ngờ Dịch Chí Duy lại phản công nhanh chóng mãnh liệt đến vậy. Gần như ở khắp vùng trời cuối đất, khiến người ta không tài nào thở được.

9. Chương 09

Chương 9

Lần đầu tiên sau khi chính thức bị lật bài, ngay lập tức trên thị trường phản ứng rất mạnh mẽ về việc Đông Cù tuyên bố ngừng bán ra. Dịch Chí Duy ra tay nhanh chóng, khôn ngoan, chuẩn xác, tuyên bố mua lại cổ phiếu ngắn hạn với mục đích sử dụng nguồn vốn rất lớn để đẩy lùi anh, tốc chiến tốc thắng. Giá cả cổ phiếu hai ngày nay thuận lợi tăng cao ngoài dự kiến, thế nhưng có rất nhiều cổ đông nhỏ vẫn còn đang theo dõi và do dự. Đã cầm trên tay cổ phiếu, nhưng chỉ chiếm khoảng 5% cổ phần Đông Cù.

Đông Cù có lượng vốn hùng mạnh, anh tất nhiên không thể chính diện nghênh địch, mà chỉ tận dụng sức mạnh, tứ lưỡng bát thiên cân [1]. Cứ như thế, áp lực sẽ được san bằng rồi càng lúc càng lớn.

[1] Tứ lưỡng bát thiên cân: Bốn lạng đỡ ngàn cân, một nguyên lý của Thái Cực Quyền, lấy tiểu lực thắng đại lực, dẫn dụ đối phương ra ngoài và ép đối phương rơi vào thế hạ phong, mượn sức phản kích phản công vào.

Chỉ San nhắc nhở anh: “Chúng ta trước mắt đã quá mạo hiểm rồi, sợ rằng lỗ dở xuất hiện việc ngoài ý muốn, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị ngân hàng bức bách cưỡng đoạt.”

Anh sao lại không biết, nhưng việc đã đến nước này thì đành phát động tinh thần, chờ đợi điều phía trước thôi. Anh và Giản Tử Tuấn không gặp lại nhau, nhưng thông qua điện thoại, thái độ của Giản Tử Tuấn vẫn rất vui vẻ: “Giá mua lại gần như không trùng khớp với giá cũ, Dịch Chí Duy rất khó bảo vệ một cổ phiếu mở cửa với giá 42 đồng.” (Đơn vị tiền tệ)

Tuy nói vậy, nhưng tranh giành gần như cực kỳ căng thẳng, đôi bên không ít lần chống đỡ, giới tài chính kinh tế đã chấn động từ lâu. Trên báo và tạp chí những chữ tiêu đề to oành nổi lên ào ào, mỗi bài đều gom

góp rất nhiều, đào bới ra hợp đồng năm anh thu mua và tiếp quản công ty “J&A”, tiết lộ anh là tỷ phú trẻ tuổi, anh bỗng trở nên nổi tiếng, vang dội khắp nơi. Kênh tài chính kinh tế nỗ lực mời anh tham gia phỏng vấn, ngẫu nhiên chụp được ảnh anh ra khỏi nhà, sẽ lập tức được đăng lên bìa tạp chí, danh hiệu của anh là “Người đàn ông độc thân hoàng kim có giá trị nhất.”

Tấm ảnh tuy chụp trộm, nhưng trên ống kính khuôn mặt anh rất khôi ngô, ánh mắt kiên định, bước chân nghiêm chỉnh đi xuống từ cầu thang khu nhà, gió thu thổi lên áo khoác, giống như lông chim bồ câu, cố tình bay trong gió. Bối cảnh xung quanh ống kính đều trở nên trống rỗng, chỉ có cả người anh là rõ nét. Chỉ San thấy thế, đùa anh: “Hình ảnh này của anh, có tố chất làm thần tượng bên phải thương nhân đấy.”

Anh dở khóc dở cười, cô lại không chịu bỏ qua, bắt chước phóng viên phỏng vấn: “Bây giờ bản thân là người của công chúng, Triệu tiên sinh có cảm tưởng gì không?”

Anh cười mỉm: “Thảm như ngồi tù.”

Hai người nhìn nhau cười, chuông điện thoại vang lên, sau khi anh nghe máy, suy nghĩ một lát rồi nói với cô: “Chủ tịch Đông Cù vừa tuyên bố mua lại mỗi cổ phiếu B với mức giá 100 đồng nhưng đổi lại mua khá nhiều cổ phiếu khác mức giá 93 đồng.”

Cô nghĩ một lát, khi Đông Cù tuyên bố kế hoạch làm bọn họ đối phó rất vất vả, bây giờ lại thu cổ phiếu B mua cổ phiếu A, duy trí ý định đó là muốn tăng thêm gánh nặng, bức bách bọn họ. Giữa hai lông mày anh nhăn lại thật sâu, cô cho rằng anh đang lo lắng, vì thế an ủi anh: “Số tiền từ đợt thu mua thành công đến giờ vẫn hơn 90%, chúng ta không thua.”

Anh bỗng cười tủm tỉm: “Ai nói chúng ta thất bại, anh lại thấy chúng ta sẽ thắng nhanh.” Cô lơ mơ đoán được, quay sang nhìn anh, đáp án đã rõ ràng rồi.

Y rằng, anh nói: “Em không cảm thấy, Đông Cù đến bây giờ dùng cách thu mua lại, giống như đang cố nhanh chóng thành công ư?”

Cô trước nay luôn nhanh nhạy, lúc này “A” lên, thì ra đã bị anh nhìn thấu rồi.

Giọng nói anh từ tốn: “Tài chính Đông Cù có khả năng đang tồn tại vấn đề nghiêm trọng. Đông Cù tiến hành thu mua thế này, đúng là điều kiện tốt nhất để đánh nhanh thắng nhanh. Dịch Chí Duy luôn không lè mề, ông ấy biết chúng ta tuyên bố số tiền hiện có khi thu mua, có ưu thế nào trội. Nếu như tình trạng tài chính Đông Cù hoạt động tốt, chỉ cần tuyên bố giá mua lại càng cao, có thể lộ liễu chèn ép chúng ta, nhưng ông không làm thế, ông ấy dùng cách không huy động các khoản tài chính lớn đổ vào cổ phiếu, đây là thủ, không phải công, chẳng giống với tác phong xưa nay của ông ấy. Nếu mà chi vào cổ phiếu thì cũng khá ổn định, nhưng lần mua lại này hơi có phần giấu đầu hở đuôi. Cổ phiếu B Đông Cù luôn nằm trong tay những cổ đông lớn họ Dịch, nhìn kỹ sẽ thấy được thủ đoạn khống chế của Dịch gia với Đông Cù rất mạnh mẽ, Dịch Chí Duy trong gia tộc có tư tưởng mạnh mẽ, thế nhưng ông ấy lại quyết định thu cổ phiếu B mua cổ phiếu A, rõ ràng trái với lẽ thường, mà những nơi không theo lẽ thường, ắt là nơi bất thường.”

Anh đoán chắc tám chín phần, vì có một đêm, Giản Tử Tuấn gọi điện thoại cho anh, giọng điệu nhàn nhạt nói rằng: “Có người bạn muốn gặp cậu một lần.”

Anh cho rằng Giản Tử Tuấn vội vàng muốn thừa hưởng áp lực tài chính vững mạnh của ngân hàng Hoa Vũ, nên sắp xếp vị chủ ngân hàng gặp anh, để trao đổi về việc chia sẻ các vấn đề cho vay thế chấp.

Trăm ngàn lần không ngờ đó là phó chủ tịch điều hành Đông Cù Dịch Truyền Đông.

Ông ta và anh trai bề ngoài không quá giống nhau, tính tình cũng mỗi người một hướng, so với Dịch Chí Duy xuất sắc hơn người, bên trong ông ta có vẻ ôn hòa, gần như tầm thường. Năm ấy khi ông ta chính thức gia nhập làm việc ở Đông Cù, tuần san tin đồn trên tạp chí tài chính kinh tế lúc nào cũng so sánh hai anh em họ, nhưng thời gian qua đi, thiếu điều kể lể, lâu dần nên chẳng nhắc lại nữa. Vì không thể sánh được với ánh hào quang chói lóa của anh trai, ông ta luôn im lặng ẩn mình trong bóng tối, ngay cả nụ cười cũng hờ hững như có như không: “Nghe nói rất nhiều về cậu Triệu đây tuổi trẻ tài cao, ngày hôm nay mới có may mắn được gặp.”

Thừa Hiên cực kỳ nhạy cảm đoán được hết thấy, mỉm cười nói: “Đâu có, được gặp Dịch tiên sinh, tôi phải vinh hạnh mới đúng.”

Dịch Truyền Đông nói: “Tôi và Giản tiên sinh là đối tác nhiều năm, hiện nay ngân hoàng Hoa Vũ hết sức hỗ trợ quý công ty, cũng có hơn nửa vốn tài chính thuộc về tôi.”

Thừa Hiên “Ồ” một tiếng, im lặng nhìn chăm chăm người trước mặt, mỉm cười hỏi: “Dịch tiên sinh định bảo tôi ngừng kế hoạch thu mua Đông Cù sao?”

Dịch Truyền Đông cười: “Cậu Triệu thật biết nói đùa.”

Ba người trong lòng đều thầm cười, Dịch Truyền Đông mở lời: “Nói vậy chắc hẳn cậu Triệu đã nhìn ra, trước mắt tài chính Đông Cù đang có vấn đề lớn nghiêm trọng. Đông Cù ở nước ngoài đầu tư gặp khó khăn, số tiền lỗ vượt hơn 20%. Kế hoạch đầu tư vào khu công viên công nghiệp Đại Vũ đến hơn 12 tỷ, kết quả cuộc đàm phán với chính phủ thất bại, một dự án nhất định phải hoàn thành trong vòng sáu tháng. Vì vậy hiện nay Đông Cù trên dưới đều bị thiếu hụt.”

Anh quả thật dự đoán không sai, Dịch Truyền Đông nói tiếp: “Kế hoạch của cậu Triệu là thu mua thành công sau khi Đông Cù phá sản, thế nên tôi hi vọng đến lúc này có thể ra mức giá hợp lý, thấp hơn khoảng 2% với giá thị trường, mua vào công ty bảo hiểm Đông Cù, công ty đầu tư và công ty viễn thông.”

Đó là xí nghiệp kiếm lời nhất ở Đông Cù, giá trị rất cao, hơn nữa còn thấp hơn giá thị trường 2%, anh không thể nghi ngờ đây là công phu sư tử ngoạm (muốn đề ra điều kiện rất cao), Thừa Hiên cười mỉm: “Dịch tiên sinh, cái gọi là giá cả hợp lý, e là nên bàn bạc thêm?”

Dịch Truyền Đông hơi nhướn mày, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt nhanh nhẹn tập trung, giống như con báo đột nhiên phát hiện thấy con mồi, toàn thân sung mãn vận sức chờ phát động - Trong lúc này, nét mặt của anh ta cực kỳ giống anh trai mình, chủ tịch điều hành Đông Cù nổi tiếng Dịch Chí Duy. Nhưng chỉ sau gần 1 giây, anh ta đã thả lỏng lưỡi nhác, lại trở về bình thường: “Đương nhiên rồi, cậu Triệu có thể yêu cầu tôi cậu sẽ không từ chối tôi đâu nhỉ.”

Thừa Hiên suy nghĩ chốc lát, gật đầu: “Được, quân tử nhất ngôn.”

“Khoái mã nhất tiên.” [2]

[2] Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên: một lời nói của người quân tử, đi nhanh như ngựa bị roi. Đây là một câu thề độc mà các giới giang hồ quen sử dụng.

Giản Tử Tuần đích thân đi rót ba chén rượu đến, Dịch Truyền Đông nâng chén, ý vị sâu xa cười: “Vì Đông Cù.”

“Cheers!”

Ba chén rượu va vào một nơi, vang lên tiếng “Đình” giòn tan, ba người uống một hơi cạn sạch rồi nhìn nhau cười.

Triệu Thừa Hiên không ở lại lâu, anh đưa chén cho ông ta, Giản Tử Tuần lại đi rót thêm chén rượu nữa, cạn chén cùng Dịch Truyền Đông, bỗng dừng hỏi: “Thế nào?”

“Hiếm khi thấy một người thông minh, cậu xem anh ta vừa gặp tôi một lát, đã đoán ngay được nguyên nhân kết quả, đứa trẻ này đúng là khiến người ta sợ hãi mà.”

“Tôi đã xem chiến tích của cậu ấy bao năm qua, thật kinh người, trên báo chí còn nói cậu ấy là ‘thư kích chi thần’ cơ đấy.”

Dịch Truyền Đông cười nhạo: “Người mới hai mươi lăm tuổi, vậy mà đã tôn làm ‘thần’, tuổi trẻ cứ đặc ý thế, cũng chẳng sợ từ tú hóa tòi.”

“Anh trai cậu năm ấy hai mươi lăm tuổi đảm nhiệm chức chủ tịch Đông Cù, mọi người đều coi đấy là trò cười. Đến khi ông ấy ba mươi tuổi, hội đồng quản trị từ trong ra ngoài, gộp cả đám lão già thích ăn tươi nuốt sống, cũng chả dám coi khinh dò xét ông ấy lấy nửa phần.”

Dịch Truyền Đông im lặng phút chốc, trong chuyện này liên quan đến quá nhiều thứ, mà tất cả những cái đó không thể thay thế được bằng lời nói, anh biết bản thân căm ghét điều này, như thể một nồi dầu sôi, chỉ cần nước bắn tung tóe vào một ít, sẽ nổ tung ầm ầm. Anh khinh thường tính bộp chộp của mình, vì vậy chỉ nói: “Tôi biết rồi.”

“Anh trai cậu dạo này thế nào?”

“Bác sĩ nói việc phẫu thuật quá mạo hiểm, lo lắng không có tim để cấy ghép, nên anh ấy bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể phát bệnh. Ngộ nhờ cấp cứu chậm trễ, sẽ mất mạng. Hồi trước bác sĩ yêu cầu anh ấy nằm viện, anh ấy bèn ngoảnh mặt làm ngơ luôn.” Dịch Truyền Đông mặt không biểu cảm: “Đám lão già trong hội đồng quản trị kia không chịu nổi lo sợ một ngày, tâm lý thấp thỏm, nói cách khác, tôi không thể nghĩ biện pháp để thuận lợi đầu tư lên Đại Vũ.”

“Thực ra nếu ông ấy chết, thì tất cả sẽ là của cậu, có gì phải hao tổn sức lực.”

Dịch Truyền Đông một hơi uống cạn chén rượu, chắc là quá cay, mi nhắm lại, trên khóe miệng ẩn dấu một tia cười nhạt: “Cho dù anh ta chết, Đông Cù cũng là do một tay anh sáng lập nên, cho dù anh ta chết, anh ta cũng cho tôi tất cả, tất cả đều là của anh ta bỏ thí cho tôi, tôi vẫn phải sống trong cái bóng của anh ta! Giản Tử Tuần, anh vĩnh viễn không biết cảm giác này, tôi cả đời này chưa bao giờ nguyện đứng ở phía sau anh ta, trọn tròn mắt đứng ở phía sau anh ta!”

10. Chương 10

Chương 10

Sau khi thông tin nguồn tài chính Đông Cù gặp vấn đề nhanh chóng được công khai trên báo chí, thị trường lập tức náo động, những cổ đông nhỏ tranh nhau bán đi vì sợ uống phí, Đông Cù mỗi lúc một lung lay.

Dịch Chí Duy chủ trì mở cuộc hội nghị khẩn cấp, tham dự đều là các giám đốc cấp cao, bầu không khí trang nghiêm khắp phòng hội nghị, như thể mọi người đều biết cuộc quyết chiến cuối cùng đã tới, cho nên tất cả đều yên lặng. Bởi vì liên tục tăng ca, Dịch Chí Duy mệt mỏi rã rời, giọng nói phát ra cũng khàn khàn: “Dưới tình huống này, trước tiên chưa cần truy xét là ai đã tiết lộ thông tin, bên phía ngân hàng nói thế nào?”

Giám đốc quản lý ngân sách đáp: “Họ yêu cầu chúng ta cung cấp thêm tài sản thế chấp.”

Dịch Chí Duy nói: “Được lắm, đúng là vừa trở mặt đã không biết người.” Ông lặng im chốc lát, mới lại ngược mắt lên: “Các vị...” Mọi người hết sức chăm chú lắng nghe, mỗi người đều nhìn chăm chăm ông, ông dừng lại, khẽ chau mày, chậm chậm nghiêng người bước lên phía trước, cả người đều nghiêng về phía trước, giống như chuyển động chậm trong phim điện ảnh. Trơ mắt nhìn ông “Rầm” một tiếng gục xuống ngã lên bàn hội nghị, cốc nước văn kiện đổ vật linh tinh bị cơ thể ông khuỵu trượt ra ngoài, “Choang” Vung vãi trên sàn nhà. Mọi người há hốc miệng, vô cùng khiếp sợ ngã ra như phỗng.

Trôi qua vài giây, mới có người như tỉnh khỏi giấc mộng, lập tức đỡ lấy ông: “Dịch tiên sinh!”

Cả đám người trong phòng hội nghị đã phản ứng lại, tham gia hội nghị đều là những tinh anh ở Đông Cù, sau vài giây đồng hồ hoảng loạn bèn lập tức ổn định vị trí, một bên vừa vụng ông dậy cho uống thuốc, một bên vừa bấm điện thoại gọi cấp cứu, mặt khác bố trí người chuyên môn phụ trách công việc giữ bí mật.

Nhưng giấy đầu thẻ bọc được lửa, chỉ cùng lắm một ngày, thì giới truyền thông từ nhỏ đến lớn đã biết lần đột nhiên phát bệnh này trong phòng hội nghị. Lời đồn ngay tức khắc khiến Đông Cù thất bại thảm hại, Dịch Chí Duy thể chất và tinh thần lao lực quá độ, không thể chống đỡ nữa.

Thừa Hiền nói với Chỉ San: “Anh thấy hơi bứt rứt.”

Chỉ San an ủi anh: “Kinh doanh là kinh doanh, chúng ta không làm sai gì cả.”

Anh khẽ thở dài, Đông Cù là sinh mạng của Dịch Chí Duy, bản thân mình bây giờ hiển nhiên đang muốn mạng Dịch Chí Duy, mà bệnh của ông ta, căn bản chẳng thể tiếp nhận kích thích mạnh mẽ.

Mặt khác anh cảm nhận một nỗi lo lắng khó diễn tả, không thể nói rõ, anh mơ hồ thấy một khả năng đáng sợ, giống như một lỗ đen khổng lồ, lại chẳng biết chẳng rõ ở nơi nào, cuối cùng sẽ có một ngày tàn ác nuốt hết

thầy cuộc sống sinh tồn của anh. Đây là một giác quan thứ sáu tinh tế, luận về thị trường hay là số mệnh báo trước, anh đều dựa vào giác quan thứ sáu kỳ lạ này để tránh thoát tai vạ, ví dụ như sụp đổ tiền tệ sáu năm trước, anh dựa vào linh cảm trước đó, dự đoán thế mà lại trùng với hướng đi của ngân sách, chẳng những dứt ra khỏi rất sớm, còn thuận thế thắng được món lãi kék sù.

Anh bút rút khó chịu.

Đêm khuya nằm trên giường, trần trọc, khó chìm vào giấc ngủ. Anh trước nay chưa từng mất ngủ, dù cho áp lực đạt đến giới hạn, anh cũng có thể yên ổn ngủ say. Chẳng lẽ là lo lắn đánh cuộc này thật sự quá lớn?

Nhưng rõ ràng đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

May mà nhận được điện thoại của Chỉ San: “Chưa ngủ sao?”

“Chưa.”

Giọng nói của cô dịu dàng: “Anh nhìn xem, đêm nay có trăng đầy.”

Anh đứng dậy giật rèm cửa, đúng là có mặt trăng, một vòng trăng tròn, ánh sáng lạnh lạnh phân tán trên màn trời, chiếu vào bên trong song cửa sổ, như là có nước ở trên đó. Cái lạnh thấm sâu vào xương tủy, hình như có mùi hoa quế. Anh nhớ lại khoảnh khắc khi cùng cô ngắm trăng trên đỉnh núi, trên mặt bất giác lộ nụ cười.

Dưới ánh trăng, anh rót cục mờ mịt ngủ thiếp đi.

Anh có một giấc mơ hỗn loạn, mơ thấy mình là tay thợ săn lọt vào rừng cây, dùng một khẩu súng bắn bị thương con mồi, có điều nó lại chạy thoát mất. Trên đường đuổi theo, đập vào mắt anh chỉ có màu xanh lá rậm rạp, khắp nơi là dây leo chằng chịt, màu xanh bao trùm cả vùng trời, quần lằng nhằng vướng víu, khiến người ta thấy ngột ngạt. Xung quanh lá cây rung xào xạc, chẳng biết nó được che phủ ở dưới đồng lá cây nào, anh từng bước áp sát, cuối cùng đã tiếp cận mục tiêu. Nhưng chợt thấy sợ hãi khó thở, không biết đang sợ hãi cái gì. Anh dùng bàn tay run rẩy gạt đám lá chuối rộng, bỗng ở sâu trong đám lá chuối nhảy ra con thú dữ đáng sợ mà trước đây anh chưa từng gặp, nó mở to cái miệng đầy máu, lập tức ngoạm anh đến xương cốt không còn.

Khi tỉnh dậy cả đầu đều toát mồ hôi lạnh, anh ngồi ở đầu giường, trong đầu mờ mịt, mãi đến tận sáng, anh mới đứng dậy tắm gội, sau đó đi đến bệnh viện thăm chị cả.

Không ngờ chị chẳng ở phòng bệnh, hỏi y tá, mới biết được chị đang đi dạo ở vườn hoa.

Đã là cuối thu, nhưng vẫn còn hoa Dâm Bụt, hai ba chùm nở rộ trên cành, mang theo sương sớm nặng ứ, những đóa hoa rũ xuống thật sâu, giống như không chịu nổi sức nặng.

Anh liếc một cái đã nhìn thấy chị cả, đứng sâu trong cây hoa sum suê, vẻ mặt xa xăm mà hồ hững.

Chị đang nhớ đến điều gì?

Nghe thấy tiếng bước chân, chị quay đầu, trông thấy anh, trên mặt hé ra nụ cười: “Bận rộn thế sao còn đến đây?”

Anh nói: “Cũng không bận rộn lắm.”

Bởi vì Đông Cù đang lâm vào tình trạng rắn mất đầu, tài chính thiếu hụt, bị ngân hàng bức bách cưỡng đoạt, người người tìm cách tự bảo vệ mình, đã bắt đầu tiến hành bán cổ phiếu Đông Cù với giá siêu rẻ. Nên bọn họ thuận lợi thu nạp, cùng lắm chỉ mất vài ngày, đã mua vào xấp xỉ 10% cổ phần Đông Cù. Lại nói cứ tiếp tục duy trì trong vài ngày, Đông Cù sẽ thuận lợi thả vào trong túi thôi.

Cô hiểu thói quen của anh, mỗi khi không chịu nổi gánh nặng, bao giờ cũng đến bên cạnh mình, ngơ ngẩn yên lặng trong chốc lát. Năm ngoái chủ trì thu mua công ty J&A, lúc ấy Thừa Hiền đã rất căng thẳng liên tiếp vài ngày không hề chợp mắt, sau cùng vẫn dành thời gian chạy đến căn hộ bên cạnh trung tâm công viên của cô nằm lẫn ra cười ha hả, nằm trên sofa trước mặt cô ngủ đủ 5 tiếng đồng hồ. Khi tỉnh lại tỉnh thần phần chần, tiếp tục trở lại cuộc đại chiến thu mua giữa lúc nước sôi lửa bỏng.

Cô nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy?”

Anh chần chừ hồi lâu, cuối cùng vẫn nói thật: “Em thấy sợ hãi.” Giống như lơ lửng: “Em lớn vậy, còn chưa từng sợ hãi cái gì, thế mà lúc này đây em lại thấy sợ hãi, tóm lại cảm thấy như là làm sai cái gì đó, rồi sẽ có tai vạ đến nơi.”

Cô không nói gì nắm vai anh, anh đã cao hơn cô một cái đầu, không còn là đứa trẻ bịn rịn dưới gối cô năm ấy nữa, nhưng trông vẻ mặt anh bây giờ đúng là mờ mịt và bất lực, khiến lòng cô mềm mỏng mà đau đớn. Cô khẽ giọng nói: “Chị cả ở đây, em không phải sợ cái gì. Chị cả hứa với em, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.”

Sự việc đang tiến hành rất suôn sẻ, họ đã thuận lợi thu mua đến 12% cổ phần, nâng tầm hiệu trở thành cổ đông lớn thứ hai ở Đông Cù, chỉ cần nắm chắc 2, 3% nữa, có thể giành được toàn thắng.

Dịch Chí Duy mang theo bệnh tật mà xuất viện, quay về Đông Cù giữ gìn đại cục, nhưng tình hình đã phát triển đột ngột khi thị trường xoay về một bên khác, Đông Cù không cách nào lật ngược cơn sóng dữ này.

Gần đến kết thúc, thắng lợi càng gần, Thừa Hiên ngược lại càng thêm mờ mịt.

Thành công dễ dàng như thế, một khi khát vọng gần mười năm thật sự nắm trong tay, trái lại có thêm phần mất mát khác thường. Được cái rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, mọi thứ cũng nhanh kết thúc, cuối cùng đã kết thúc.

Khí hậu oi bức bất thường, Thừa Hiên và Chỉ San chạy đi ăn đêm, hai người mồ hôi nhễ nhại, ngồi ở chiếc bàn bé bé bên cạnh, nghe đài radio thuật lại cảnh tới gần đảo “Mali”, rồi đến thời tiết đêm nay sẽ có mưa dông. Chủ quán ào ào thu dọn đồ vật lẫn lộn xung quanh, chuẩn bị đóng cửa.

Trời mưa rất nhanh.

Có lẽ trời mưa, hôm sau sẽ mát mẻ.

Bầu không khí im lìm giống như lồng hấp, mọi người bốn phía đang bận rộn, như muốn chạy nạn, một mớ hỗn độn. Trong lòng anh chợt khó chịu, Chỉ San hình như cũng cảm thấy thế, nên nói đùa với anh: “Qua hai ngày nữa, có thể tuyên bố thu mua thành công, đến lúc ấy anh vào chúc chủ tịch Đông Cù, đối mặt với đám phóng viên câu đầu tiên sẽ nói gì?”

Anh nghĩ ngợi chốc lát, giống như thực sự suy xét về tin tức mới này, cuối cùng mới chậm chậm nói: “Anh yêu em.”

Cô giật nảy mình.

Anh mỉm cười, chăm chú nhìn vào đôi mắt cô, nói lại lần nữa: “Anh yêu em.”

Cô vẫn giật mình tại chỗ.

Anh cúi người bên tai cô, giọng nói trong trẻo rõ ràng: “Chỉ San, anh yêu em.”

Một niềm vui sướng chưa từng có, cuốn theo tất cả mà đến, như cơn sóng thần điên cuồng trào dâng lên toàn thế giới, toàn bộ thế giới đều bị phá hủy, toàn bộ thế giới đều không quan trọng, chỉ có anh, chỉ có anh trước mặt.

Có thể tha thiết dựa vào nhau, có thể bên nhau không xa rời.

Trong mắt cô che kín một tầng hơi nước, anh nhẹ nhàng hôn lên thái dương cô, như thể nỉ non: “Em còn chưa trả lời anh đấy.”

Cô yêu anh, cô đương nhiên yêu anh, cô đương nhiên đương nhiên yêu anh rồi.

Cô vùi vào lòng anh, chỉ cần có anh, cô chỉ cần có anh. Anh ôm chặt cô, trống ngực đập đập dồn của hai người cũng hóa thành pháp phồng mềm mại, cô cảm thấy giống như đang ở trong mơ, toàn bộ thế giới đều yên lặng, vô cùng yên lặng, chỉ có anh. Giờ phút này, còn quý giá hơn ngàn vàng.

Thời tiết thay đổi, dần dần có gió, thổi vào túi nhựa đựng giấy vụn trên mặt đất bay phần phật, gió thổi vào tay áo họ, nếu có thêm một trận mưa mau nữa, thì càng tốt.

Đứng trên đường phố bờ bãi, anh cùng lắm là người bất thường, ôm lấy cô, thầm nghĩ đến trọn đời trọn kiếp.

Tiếng chuông lớn vang lên, anh hồi lâu cũng chẳng hề lấy ra, cô cũng không muốn anh buông mình, nhưng cuối cùng vẫn phải nhắc nhở anh: “Điện thoại anh đang kêu đấy.”

Anh lưu luyến buông cô ra, nghe điện thoại, đối phương chỉ nói vài câu, anh chẳng đáp lại một tiếng, chỉ giương mắt nhìn cô.

Cô chợt cảm giác rùng mình cứng ngắc.

“Dịch Chí Duy đột nhiên tuyên bố mình trở thành cổ đông lớn nhất của Letter, trước mắt đã thu được hơn 60% quyền chuyển nhượng sở hữu.”

Một tia lạnh buốt, chảy rùng rùng xuống theo sống lưng cô, lạnh cắt da cắt thịt. Cô tất nhiên biết Letter là công ty có nguồn vốn quan trọng nhất, nếu Dịch Chí Duy kiểm soát ngân sách, thì chả khác gì rút củi dưới đáy nồi [1], hiện nay tài chính công ty đã hoạt động đến giới hạn. Gió thổi trên mặt anh, mang theo cát bụi, đổ ập vào hơi thở khiến anh bị sặc, không thể tránh né, không thể hít thở.

[1] Rút củi dưới đáy nồi: Tìm ra điểm yếu của đối thủ để làm suy yếu và tiêu diệt đối thủ.

Sinh mệnh đã cận kề cái chết, Dịch Chí Duy cũng rơi vào đường cùng mà phản kháng lại.

Trong đầu cô trống rỗng.

Ông ta đã ấp ủ kế hoạch này bao lâu?

Im hơi lặng tiếng đến vậy, từng bước dẫn họ vào tròng, phải cực kì kiên nhẫn, phải cực kì quyết đoán, mới có thể trót lọt như thế.

Ông ta có thể kiên trì đến bước này, trơ mắt nhìn họ như tầm ăn rồi [2] Đông Cù, lại không để lộ chút xíu kẽ hở nào, âm thầm lên kế hoạch tất cả, chỉ vì một kích trí mạng ngày hôm nay.

[2] Tầm ăn rồi: ăn dần ăn mòn, ăn khỏe và rất nhanh. Ăn như tầm ăn rồi.

Người này, không hổ là người ba mươi năm vẫn đứng sừng sững không đổ, một tay gây dựng nên kỳ tích Đông Cù.

11. Kết Thúc

Kết thúc

Gió thổi qua vắng trán anh, anh nặng nề thở hắt ra: “Anh thua.”

Anh chưa từng thua, nhưng chỉ một lần thua đã mất mạng. Anh vạn lần cũng không có khả năng trả khoản nợ khổng lồ ấy, trận đánh cuộc này quá lớn, lại không có cơ hội sống. Mỗi khi nghĩ đến kết quả này, anh sẽ thua hết tất cả.

Một sự sợ hãi thấm sâu vào tim cô, giọng nói cô khàn khàn: “Thừa Hiên.”

Anh nhìn cô, lâu đến thế, chuyên tâm đến thế, giống như muốn đem cả người cô in thật sâu trong lòng. Qua nửa ngày, bỗng nói: “Xin lỗi em.”

Không! Không!

Cô suýt nữa hoảng sợ thốt lên tiếng, cô không nên nói với anh, anh đừng như thế này! Cô gắt gao bám chặt anh: “Anh sẽ không bao giờ, phải không anh?”

Anh từ chối trả lời, chỉ cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Nước mắt cô tràn mi, chỉ gắt gao bám lấy anh, không chịu buông ra. Đứng trong gió thổi cuộn cuộn, xa xa có một tia chớp màu tím xé rách bầu trời đêm, giống như bề ngang trời đất thành vết rạn, nuốt hết thấy mọi thứ, nuốt vào! Không chừa lại xác! Anh dường như bình tĩnh cúi xuống, điềm đạm vỗ vỗ lưng cô: “Đừng lo, để anh gọi điện cho chị cả. Tuy thông tin đây thật xấu, nhưng chị ấy có quyền được biết.”

Nước mắt cô rơi như mưa, thiết tha dựa vào anh, giống như chỉ làm thế mới có thể bảo đảm anh sẽ không rời mình đi. Anh ngỡ ngàng ngẩn đầu, cảm thấy nơi bí ẩn ở đáy lòng lại có một chút nhẹ nhõm. Thì ra đáng sợ nhất không có gì hơn chuyện tình cảm, không có gì so với chuyện tình cảm lại đáng sợ hơn. Không có gì khiến anh sợ hãi hơn khi xảy ra chuyện tình cảm, ngay cả thỉnh thoảng có đôi chút nghĩ ngợi về chuyện đó, đều cảm thấy cả người phát run, chắc chắn mình sẽ không xảy ra chuyện tình cảm ấy.

Hoàng hôn nổi khắp bốn phía, thành phố này tựa như bức tranh vẽ lâu năm, những mái hiên của các tòa nhà mọc lên san sát, như đang bơi lội dưới vùng trời xám tro, tất cả các đường nét đều phác họa mờ nhạt, mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, bóng đen dần dần kéo đến. Dường như muốn đè lên từng ngõ ngách trong thành phố. Đôi khi có tia chớp dài màu tím xé ngang khoảng trời đêm, tiếng sấm nặng nề từ rất xa, rồi trời sẽ mưa.

Dịch Chí Duy chăm chú nhìn bầu trời biến động ngoài cửa sổ, cũng không quay lại, luôn miệng nói một cách bình thản ung dung: “Truyền Đông, anh có thể coi như không biết gì cả.”

Dịch Truyền Đông thoáng chần động, anh tự nói với bản thân, vốn tưởng rằng chỉ cần hỗ trợ việc mua ngược lại, chưa nghĩ đến việc ông đã biết. Nhưng ngay lập tức lại thấy thoải mái, sợ cái gì, anh hiểu với cách này chỉ sợ còn có lực sát thương hơn với ông ta ấy chứ. Quả nhiên, Dịch Chí Duy xoay người lại, đáy mắt khó che giấu nổi thất vọng.

Xem ra bản thân ông ta đã quá tức giận rồi, Dịch Truyền Đông mỉm cười: “Vậy thì sao?”

“Ngân hàng của em được cầm cự bởi Triệu Thừa Hiền, trước mắt có nguy cơ bị đe dọa, em cho rằng Giản Tử Tuấn có bao nhiêu thành thật đáng tin, đồng ý vứt bỏ gia đình để đến giúp người ta vượt qua cửa ải khó khăn này?”

“Đó là chuyện của tôi, ngay cả nếu tôi phá sản tự sát, thì cũng là chuyện của tôi!”

Khuôn mặt ông có vẻ đau đớn: “Truyền Đông!”

Trên bắp thịt của Truyền Đông vằn vẹo, nhìn hết sức đáng sợ, bỗng nhiên hét lớn: “Thu hồi về giả bộ của anh đi! Tôi chịu đủ rồi! Từ nhỏ đến lớn, từ năm này qua năm khác tôi trưởng thành, anh cũng năm này qua năm khác kiểm soát Đông Cù. Mọi người đều nói anh tạo nên kỳ tích, anh ở đâu cũng mạnh mẽ hơn tôi, ở đâu cũng xuất sắc hơn tôi, là người duy nhất trên đời. Còn tôi cái gì cũng không phải! Mọi người luôn muốn so sánh tôi với anh, tôi chịu đủ rồi! Tôi không muốn, ngày hôm nay tôi đường đường chính chính nói cho anh, Dịch Chí Duy, tôi không muốn nhận bố thí của anh, tôi có chết cũng không thêm nửa phần bố thí của anh!”

Anh há miệng thở hổn hển, trong mắt lóe ra ánh sáng kỳ lạ, nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể một phen buột miệng nói ra, có cảm giác sáng khoái tràn trề. Dịch Chí Duy mặt xám như tro tàn, qua hồi lâu, mới nói: “Em là em trai anh, anh vẫn luôn bảo vệ em.”

Anh nhìn ông ta, nhấn mạnh từng chữ: “Tôi không cần.”

Dịch Chí Duy mặt mũi nhăn nhó, giọng nói liên tục lặp lại nặng nề: “Thì ra anh sai rồi.”

Dịch Truyền Đông cất tiếng cười to: “Anh sai nhiều lắm.” Ngữ điệu của anh mang theo mỉa mai, “Sau một thời gian, anh sẽ biết anh sai rất nhiều.”

Ngần ấy năm, cái miệng cấm hận này cuối cùng có thể vui vẻ thở ra, cả người anh gần như phấn khích: “Anh cả, anh cho rằng anh sẽ thắng ư? Tôi nói cho anh biết, còn sớm lắm. Anh trước nay vẫn luôn dạy tôi, đường lang bộ thiên [1], phải cảnh giác hoàng tước phía sau, hễ hành sự, đều không thể thiếu biện pháp dự phòng. Đáng tiếc chính anh lại quên mất, lần này anh rút củi dưới đáy nồi, chiêu thức ấy đích thực là đẹp đẽ, bày ra cho người ta xem thế là đủ rồi. Thật không may, đòn sát thủ của người ta còn chưa sử dụng ra đâu.”

[1] Đường lang bộ thiên: Bọ ngựa bắt ve. Thấy một con ve, vừa được nơi bóng mát mà quên thân mình, con bọ ngựa giờ càng ra bắt lấy, bắt được ve mà cũng quên thân mình; một con chim thước theo đó mà bắt luôn, thấy lợi mà quên cái sự thật của mình (là cũng có nguy hiểm).

Dịch Chí Duy lạnh nhạt hỏi: “Em có ý gì?”

Dịch Truyền Đông cười rạng rỡ: “Anh cả ngày trước bao giờ cũng dạy bảo em, nói một người đàn ông cần phải có kiên nhẫn. Cho nên xin anh kiên nhẫn chờ đợi chốc lát, có lẽ một vài phút sau, anh sẽ biết thôi.” Giống như xác minh lời nói của anh, giọng nói nhẹ nhàng của thư ký vang lên trên điện thoại nội bộ “Dịch tiên sinh, có vị Phó tiểu thư Phó Thánh Hâm không hẹn sẵn, nhưng cứ khẳng khẳng muốn gặp ngài.”

Cái tên này như một lời nguyên, ngoài cửa sổ dùng một tiếng, ánh sáng màu bạc hình vòng cung hiện ra gần trong gang tấc, như chiếc móng vuốt lớn dữ tợn, chỉ thiếu chút nữa sẽ thò vào trong phòng. Tiếng sấm rền nặng trĩu như thể vang lên bên tai, từ rất xa mà khắc sâu vào trí óc, tuôn ra khỏi đáy lòng.

Phó Thánh Hâm.

Ông biết cô về nước, nhưng cô không phải dạng người nịnh hót lấy lòng.

Chẳng biết từ lúc nào, Dịch Truyền Đông đã đi qua ông, tự mình mở ra hai cánh cửa phòng làm việc.

Cô đứng ở cửa, làn gió lớn thổi bay tay áo cô, trên bàn làm việc tiếng trang giấy xoàn xoạt trong gió, xa cách ba mươi năm lộ trình khổ cực, cô đứng lặng im chỗ đó cách xa ông chỉ khoảng vài mét, tình cảnh này giống như hư ảo, ông lại chỉ có thể ngậy người nhìn cô.

“Hai vị từ từ nói chuyện.” Trong giọng nói Dịch Truyền Đông lộ vẻ chế nhạo, như thể nhanh ý, “Cứ thông thả mà ôn lại chuyện tình xưa.”

Cửa gỗ tếch (tên một loại gỗ) nặng nề, cuối cùng chậm rãi đóng lại, gió không còn thổi vào, tiếng động dần mất hẳn. Cả căn phòng làm việc chỉ có hai người họ, ngoài cửa sổ tiếng sấm đan xen, ầm ầm vang dội vào màng nhĩ, trong lòng ông bất chợt nổi lên một tia ớn lạnh.

Cô im lặng, căn bản không giống người, mà là quỷ, là âm hồn ngâm oan từ địa phủ, đến đây để đòi mạng.

Cô cuối cùng cũng mở miệng, giọng điệu bình thản khác thường, như là chứa một tia vui sướng kỳ dị: “Dịch tiên sinh, tôi kể chuyện xưa cho anh nghe nhé.”

Cô đem những chuyện quá khứ, rủ rủ kể lại, giống như đang ở chín nơi trọng yếu tại địa phủ, trước điện Diêm La, đối chất từng việc một.

Những hấp hối vùng vẫy, những quá khứ đau thương, những ký ức chấn động lòng người, mưa như trút nước, đổ xuống, chỉ có thể nghe được tiếng nước ào ào, trên đất trời chỉ còn con sông này có nước, dòng nước tuôn trào thẳng xuống phía dưới.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi như thác, mà ông nhìn cô, giống như trút được gánh nặng.

Cô chợt nở nụ cười: “Dịch Chí Duy, tôi là do anh dạy dỗ, nhưng không ngờ vở kịch lớn này, anh lại diễn khó khăn đến vậy, nếu tôi không diễn tiếp cùng anh, đúng là đáng tiếc rồi.”

Trong ngực ần ần bùng ra đau đớn, ông đưa tay che ngực, nói một cách khó khăn: “Nhưng mà kết cục lại không đúng... Em đi, và chưa chết.”

Trên mặt cô hàm chứa ý cười: “Đúng rồi, kết cục chẳng hề giống với chuyện xưa tí nào, tôi đi, và không chết. Dịch tiên sinh, phải khiến anh thất vọng rồi, lúc ấy tôi không thả người nhảy xuống. Tôi không nên sống sót, thế nhưng tôi đã nhẫn nhục chịu đựng, vui vẻ mà sống. Tôi sống là vì ngày này, chính vì muốn chờ tới ngày này.”

Ông khẽ giọng nói khàn khàn: “Em rốt cuộc muốn nói gì?”

Cô bỗng mỉm cười: “Anh đã gặp nó rồi, chẳng nhẽ không có chút nghi ngờ nào ư?”

Ngoài cửa sổ mưa to gió lớn đan xen, nước tựa như chiếc roi da to đậm, nặng nề quất lên kính thủy tinh, rất nhiều ánh sáng trắng như con thú liều lĩnh, nhe nanh múa vuốt gắng sức nhảy vào, muốn xé tan tành tất cả.

Hơi thở mỏng manh của ông vội dồn dập: “Em không có...”

“Đúng vậy, tôi không có, năm đó tôi đã nằm trên bàn mổ, nhưng cuối cùng lại hối hận. Tôi giữ lại đứa trẻ, không hề phá nó đi, tôi vốn dự định dù có độc thân đi chăng nữa cũng phải sinh nó ra. Sau này chúng ta bên nhau, tôi vẫn cứ giấu anh, vì muốn sinh nhật hôm đó tặng cho anh một vui vẻ bất ngờ, đâu nghĩ rằng anh lại cho tôi tuyệt vọng bất ngờ nhường ấy.”

Khuôn mặt ông gần như không biểu cảm, dùng một tiếng, ngoài cửa sổ tia chớp màu bạc cắt ngang bầu trời đêm, hạt mưa rơi nhiều như mũi tên, rơi xuống đánh lên tấm cửa sổ thủy tinh to sụ.

Cô nhẹ nhàng bình tĩnh: “Sau cùng khi ấy tôi thật sự không còn đường đi, tôi bỗng cảm thấy, có lẽ đứa con này, đến thật đúng lúc.”

Nhiều năm vậy rồi, cuối cùng cũng chờ đến giờ phút này, giống như một thanh kiếm sắc bén, thẳng tắp đâm vào ngực ông, ông bất giác lão đảo lùi lại phía sau một bước, cô thờ ơ đứng ở nơi này, nhìn ông ấy. Hai mươi năm qua, cô vẫn luôn chờ đến bây giờ, chỉ là lúc này, trên mặt ông có đau đớn sâu sắc, khiến cô có cảm giác vui sướng đến kỳ lạ.

Hơn hai mươi năm trước, ông chính tay bóp nghẹt tất cả, ngày hôm nay, cô đem tất cả những thứ thuộc về mình, chia từng li từng giọt, không chừa chút nào mà đòi lại, ông ta thiếu nợ cô, cô phải đòi lại tất cả!

“Nhiều năm như vậy,” Cô nhấn mạnh từng chữ, “Anh rõ ràng đã sớm biết nó là con trai anh, anh rõ ràng đã sớm lên kế hoạch tốt toàn bộ. Nhưng không may, chỉ sợ lúc này anh đã tính sai một bước.”

Ngực ông phập phồng dữ dội, như có một bàn tay vô hình, đột nhiên bóp chặt cổ họng ông, làm ông rất khó thở.

Cô chậm chậm đến gần ông, cẩn thận nhìn ông chăm chú: “Dịch Chí Duy, tôi biết anh biết rõ, anh vẫn luôn biết, thế nhưng tôi chờ một ngày thế này. Tôi một mực chờ, tôi không lúc nào ngừng chờ. Nhiều năm qua, hai mẹ con chúng tôi mỗi người làm việc, anh thật ra đều nhìn thấu hết cả. Anh biết rõ tôi đang làm gì, anh biết rõ tôi muốn để Thừa Hiền quay về đối phó anh, nhưng anh lại nghĩ ra tương kế tựu kế. Khi đó Thừa Hiền thu mua ‘J&A’, vào thời điểm quan trọng tập đoàn tài chính Nhật bản cung cấp hỗ trợ số lượng lớn tiền mặt, Thừa Hiền đã từng hồ nghi, nhưng nó không kiếm cách tìm hiểu. Còn trong lòng tôi lại vô cùng rõ ràng, bởi vì anh là cổ đông lớn thứ hai của ngân hàng Mitsui, nên Nhật Bản mới có thể dưới trường hợp vô điều kiện hỗ trợ cho nó, vì anh từ lâu đã quyết định, đưa nó lên làm người thừa kế Đông Cù.”

Nụ cười trên gương mặt cô càng rõ rệt: “Đứa trẻ này chịu thiệt nhưng lại được thiên phú tài giỏi, từ khi xuất hiện đến nay mọi chuyện đều rất suôn sẻ, nếu gặp được một đối thủ đánh cờ cao tay, sớm muộn cũng sẽ bị tổn hại. Vì vậy lúc nó ra tay với Đông Cù, tôi đã lập tức quyết định để nó thấy rõ nhược điểm của mình, thua trong tay anh, so với thua trong tay bất cứ kẻ nào khác đều an toàn hơn. Vì anh đang chờ nó tự chui đầu vào rọ, đâm đầu vào tay anh, anh được dịp thuận tiện vạch trần thân thể của nó, sau đó đem Đông khu to như thế, tất cả trăm ngàn gánh nặng giao cho nó. Mà tôi hơn hai mươi năm nay, hao công phí sức. Là vì thay anh đào tạo một người thừa kế xuất sắc.”

Cô cười mỉa: “Dịch Truyền Đông lén lút làm những chuyện mờ ám kia, anh trước nay luôn mặc kệ, cậu ta cho rằng bao năm qua anh không mấy may nghĩ ngờ, thật ra anh đang chờ một thời cơ tốt nhất, lần này cậu ta vì hỗ trợ Thừa Hiền thu mua, số tiền vốn nắm trong tay lần qua lần lại cũng sắp hết sạch. Hơn nữa cậu ta còn ngang nhiên bán đứng Đông Cù thế này, hội đồng quản trị sẽ không còn hỗ trợ cậu ta, thế thì tương lai ngăn cản Thừa Hiền tiến vào hội đồng quản trị càng ít, rồi sau đó nó sẽ kế thừa Đông Cù, càng thêm danh chính ngôn thuận [2]. Chiêu một hòn đá ném hai chim này, anh sử dụng thật hết sức cao siêu.”

[2] Danh chính ngôn thuận: Danh chính, ngôn thuận. Việc đúng, nói nghe xuôi tai, tất cả mọi việc đều trôi chảy.

Ông chậm rãi ngồi xuống, cả người vùi sâu vào ghế sofa, không tiếng động thở dài, mang theo nặng nề ử rử: “Thánh Hâm, em so với ban đầu thông minh hơn rất nhiều. Em đã nhìn thấu hết thấy, hà có gì còn muốn đến đây?”

Cô bỗng nhiên cười: “Anh cho rằng anh thực sự thắng sao?”

Sự bình tĩnh khó dò trong giọng nói của ông: “Thánh Hâm, anh biết em hận anh, nhưng bao năm qua em đã chấp nhận đánh cuộc thất bại. Con trai là máu mủ ruột thịt của anh, chẳng ai sẽ phớt lờ gia sản mấy trăm vạn, hơn hết tính cách nó trọng tình trọng nghĩa, sẽ không thờ ơ tình cảm cha con. Anh đã thử dò xét nó hai lần, cả hai lần nó đều không đành lòng ra tay tàn nhẫn đối phó anh, nó chưa chắc biết anh là ai, thế nhưng, chẳng lẽ nó chưa từng nghi ngờ chút nào ư? Đứa trẻ này thật ra rất giống em, tâm thực tình dài, đây là điều tối kỵ với thương gia. Em hãy yên tâm, tuy thuở nhỏ nó không bên cạnh anh, nhưng anh sẽ dạy nó, mai sau sẽ dạy cho nó rất nhiều. Vì nó là người thừa kế tương lai của Đông Cù, tất cả những gì ở anh và Đông Cù, đều là của nó. Anh sẽ lấy phương thức hợp lý nhất, để nó giữ lại các cổ phần hiện có, cũng thực hiện đảm đương chức chủ tịch Đông Cù. Thánh Hâm, anh muốn cảm ơn em, nhiều năm như thế, em đã thay anh đào tạo một người thừa kế tốt nhất.”

Ông cười nhẹ nhõm: “Thương trường như chơi cờ, một lần lơ đãng, cả bàn đều thua. Thánh Hâm, nhiều năm qua em vẫn chưa học được. Dù bố cục thế nào, cũng không thể thiếu biện pháp dự phòng, chiêu bố trí cái chết sau đó sinh con này của em, mặc dù khéo léo, tiếc là lại sử dụng quá mức, kết quả hoàn toàn ngược lại. Hôm nay em đưa Thừa Hiên đến trước mặt anh, anh chắc chắn sẽ chăm sóc dạy bảo tốt nó, sẽ không làm em thất vọng.”

Cô chậm nói ra: “Nhưng anh tính sót một người.”

“Giản Tử Tuấn?” Ông giống như cười nhạo, “Em cho rằng liên thủ cùng anh ta, là có thể đối phó với anh? Anh ta bây giờ bản thân còn khó bảo toàn, nào có dư sức giúp em?”

“Là Chỉ San.” Cô nhàn nhạt nói, “Thừa Hiên sẽ không vì tiền, mà vứt bỏ Chỉ San.”

Ông cảm thấy tức cười: “Bọn nó sẽ không vượt quá ba tháng.”

“Thừa Hiên yêu con bé.”

Trên mặt cô có nụ cười chế nhạo: “Anh chắc chắn sẽ không cho phép nó cưới Chỉ San, cũng giống như, nó sẽ không lựa chọn Đông Cù.”

“Tình yêu trên đời này hoàn toàn không thắng được quyền lợi.” Ông vẫn cười, “Không có người phụ nữ nào, sánh được với lực hấp dẫn vốn có của mấy trăm vạn Đông Cù.”

Khóe miệng cô giương lên, cuối cùng mỉm cười: “Dịch tiên sinh, có lẽ trong mắt anh, chẳng ai chẳng thứ gì sánh được với tiền tài quyền lợi, nhưng trên đời này, lại có một số người không cùng dạng với anh.”

Ông im lặng nhìn chăm chăm cô.

Cô cũng im lặng.

Sau cùng, cô chỉ nói: “Tạm biệt, Dịch tiên sinh.”

Tiếp đó xoay người rời đi.

Ông vẫn đứng ở đó. Như thể cô chưa hề đến, trong phòng còn có mùi nước hoa nhàn nhạt trên người cô, như có như không. Cô tựa như một cái bóng, càng giống như giấc mộng, xuất hiện lúc ông ngủ say vô số lần, nhưng mỗi lần tỉnh lại, khung cảnh lúc nào cũng là một khoảng không hư ảo.

Ông chợt cảm thấy yếu ớt, chỉ ngẩn ngui hơn mười phút.

Hơn hai mươi năm qua, ông đã nhiều lần tưởng tượng cảnh họ tái hợp, ông nghĩ về nhiều lắm các loại tình huống, nhưng chẳng ngờ cô lại bình tĩnh như vậy, ung dung như vậy, không sợ hãi trước cơn sóng dữ làm ông gần như thấy thất vọng. Ông cho rằng bao nhiêu năm thù hận sẽ khiến bản thân cô mắc chứng cuồng loạn, ông cho rằng cô sẽ hận mình thấu xương, ông cho rằng cô sẽ dùng những ngôn từ kịch liệt nhất dội về phía mình.

Nhưng ngày hôm nay cô lại điềm tĩnh đến thế, giống như vở kịch này không liên quan, đã tập luyện tốt lời thoại từ lâu, chẳng qua là đọc lại một lần.

Ông vẫn luôn nghĩ rằng mình làm chủ tình hình, tất cả lời thoại đều do ông nắm giữ, bây giờ lại cảm thấy hơi nóng lòng, giống như từ đầu có điểm nào không đúng.

Ông ấn vào đường điện thoại nội bộ nói với thư ký: “Liên lạc với Triệu Thừa Hiên, bất kể dùng phương pháp gì, thay tôi liên lạc với cậu ta.”

Thư ký chưa tìm Triệu Thừa Hiên, cuối cùng Triệu Thừa Hiên lại tự mình tìm tới cửa, thư ký cực kỳ ngạc nhiên báo cáo với ông trong phòng: “Triệu Thừa Hiên tới, Dịch tiên sinh ngài có muốn gặp cậu ấy không?”

Ông đang uống thuốc, nghe vậy tiện tay đặt viên thuốc xuống, nói: “Lập tức mời cậu ta tiến vào.”

Chỉ chốc lát sau, thư ký đẩy ra hai bên cửa, Triệu Thừa Hiên đứng phía sau cửa, không nhúc nhích nhìn ông, ánh mắt hoang mang ngơ ngẩn, chỉ nhìn ông.

Dịch Chí Duy nhìn cậu ta, trong lòng rối rắm phức tạp, càng thêm kiêu ngạo không kể xiết, cậu ta lại giống mình thế này, ngay cả dáng vẻ cũng giống hệt nhau.

Là con ông, máu mủ ruột thịt, quý hơn tất cả.

Trên đời này, không có gì quan trọng hơn nó, vì nó là thứ trọng yếu nối tiếp ông. Là một phần cuộc sống của ông, cuộc sống của ông trong tương lai.

Ánh mắt Triệu Thừa Hiên dần lạnh xuống, cuối cùng anh không nói lời nào xoay người định rời đi.

“Thừa Hiên.”

Ông gọi anh lại: “Mẹ con vừa mới đến, có lẽ con không biết bà ấy đã nói những gì.”

Triệu Thừa Hiên lẳng lặng quay đầu lại nhìn ông.

Ngoài cửa sổ gió táp mưa sa.

Đôi mắt Triệu Thừa Hiên bình tĩnh không dao động.

Yên lặng đến nghẹt thở.

Cuối cùng, anh nói: “Dịch tiên sinh, tôi đã gặp ông.”

Trong giọng nói cậu ta như thể đóng băng, Dịch Chí Duy đột nhiên cảm thấy lồng ngực phát lạnh, ánh mắt Triệu Thừa Hiên cũng giống như đóng băng, lạnh buốt mà sắc bén: “Lúc ba tuổi ở nhà trẻ, ông đã từng đứng ngoài cửa sổ nhìn tôi, khi ấy tôi không biết ông là ai. Lúc ở lễ tốt nghiệp đại học của tôi, khi ấy ông giả bộ đi qua lễ đường, tôi chỉ thấy được bóng lưng ông. Có thể nhiều lần ông từng âm thầm theo dõi tôi, nhưng tôi chẳng hề cảm kích.”

“Con là con trai cha, cha hy vọng con trở lại bên cha.” Trong giọng nói Dịch Chí Duy lộ ra một nỗi sợ hãi rời rạc: “Cha già rồi, không còn nguyện vọng gì khác, chỉ mong con quay về.”

“Thà rằng nói rõ ông không có người con nào khác, mà Đông Cù lại cần có một người thừa kế xuất sắc đi.”

“Thừa Hiên!”

Giọng điệu anh ôn hòa bình tĩnh: “Dịch tiên sinh, tôi vĩnh viễn sẽ không thừa nhận quan hệ của chúng ta.”

Dịch Chí Duy nhìn anh, dường như không nghe rõ anh nói gì.

Anh nói với Dịch Chí Duy: “Tôi sẽ không thừa nhận quan hệ của tôi và ông, như là năm đó ông chẳng chút do dự ruộng bỏ chị cả. Ông có tất cả, tôi đối với ông lại chẳng có ý nghĩa gì, cho nên xin ông đừng vọng tưởng nữa.”

Dịch Chí Duy trái lại nở nụ cười: “Con biết mình đang từ chối cái gì không? Con đang từ chối quyền thừa kế! Con lại từ chối tài sản mấy trăm vạn!”

Anh vẫn mỉm cười, con ngươi sáng rực nhìn ông: “Dịch tiên sinh, ông đã quen thói coi tiền tài của cải là tất cả trên đời, nhưng đối với tôi, có rất nhiều thứ so với tiền tài của cải còn quan trọng hơn. Cho nên, tôi từ chối.”

Mỗi chữ của anh đều giống như chiếc roi da, tàn nhẫn quất vào lòng mình: “Tôi luôn cảm thấy sợ hãi, ông biết không? Khi tôi không biết, tôi vẫn sợ hãi, sau khi tôi biết, tôi càng sợ hãi hơn. Trước đây tôi không biết mình sợ cái gì, bây giờ tôi biết, tôi sợ hãi vì tôi giống ông, nhưng bây giờ tôi hiểu rõ, tôi vĩnh viễn sẽ

không giống ông. Tôi vĩnh viễn sẽ không phản bội chị cả, tôi vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ người mình yêu thương. Đây là điểm tôi và ông không giống nhau, là điểm vĩnh viễn cũng không giống nhau.”

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Dịch Chí Duy bắt giác ôm ngực: “Nhưng hiện giờ con đang vướng khoản nợ cực lớn, mai kia sẽ thân bại danh liệt.”

Khỏe miệng anh nhếch lên nụ cười: “Giờ này ngày này ông quả thực chiến thắng rất đẹp, tôi đúng là thua đến rối tinh rối mù.” Anh nhìn ra cửa sổ, mưa to trắng xóa bao phủ mọi thứ, cái gì cũng không thấy rõ, giọng nói anh hòa với tiếng mưa rơi, mang theo cảm giác man mát: “Việc đã đến nước này... Nếu ông muốn tôi nhảy từ nơi này xuống, thế thì, tôi sẽ làm ông vừa ý...”

Triệu Thừa Hiên dùng sức đẩy cửa sổ, gió phần phần dội vào trong phòng, những trang giấy tài liệu trên bàn làm việc loạt soạt tung bay đầy trời đầy đất, anh đứng trong gió, tựa như một pho tượng điêu khắc, mặc cho gió to mưa lạnh tiến vào, đầm đìa bắn tung tóe lên người anh. Bầu trời ngoài cửa sổ đen kịt, giống như biển mực... Dịch Chí Duy cả người lao ra, “Rầm” một tiếng đập lên cửa thủy tinh, cuối cùng đóng sập cửa sổ lại. Lưng đỡ cửa thủy tinh, cực kỳ đau đớn, nghiêng răng giữ vững, không chịu khom lưng, như thể toàn thân bị một thanh trường kiếm vô hình xuyên qua, tách đôi ra. Ngực đau khiến ông cảm thấy không thể hô hấp, dường như nghẹt thở.

Thừa Hiên nhìn ông, nhấn mạnh từng chữ: “Dịch tiên sinh, nếu giờ này ngày này ông không để tôi chết, vậy thì từ nay về sau, chúng ta không có quan hệ.”

Dịch Chí Duy cảm thấy không thể hô hấp, ngực đau nhức ngày càng mãnh liệt, suy nghĩ dần mờ nhạt, cả thế giới trước mắt như sụp đổ, tất cả cũng dần dần đi xa, ông chỉ còn nghe được tiếng gió thổi tiếng mưa rơi phía sau, giống như tiếng sấm rền vang chớp giạt, cuốn sạch về phía mình, nuốt trọn cả bản thân mình trong đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/man-ban-giai-thau>